

AΩ

k slovu tvému rozestru síť

Luk. 5, 5.

6

1978

**živá!
SLOVA**

Slavnostní zasedání zástupců členských církví RS KMK k šedesátému výročí vzniku našeho Československého státu se konalo dne 3. listopadu 1978 v Bratislavě v hotelu Děvin za přítomnosti zástupců státní správy.

Hlavní referáty přednesli: RSDr. Hruza, ředitel federálního cirkevního úřadu při předsednictvu vlády a patriarcha CCSL husitské dr. Novák. Oba řečníci podali stručný historický přehled boje českého a slovenského národa za národní svobodu s jeho vítězstvím v roce 1918 a jeho dalšího boje za uskutečnění sociální spravedlnosti, vyjádřené až po porážce fašismu v Košickém vládním programu, uskutečněnovaného teprve po vítězství československého pracujícího lidu v únoru 1948, jehož ovoce můžeme v současné době okoušet na cestě našeho budovatelského úsilí ve spojenectví se sovětským lidem a s lidem socialistického tábora.

Dr. Novák demonstroval uvedený historický vývoj boje o národní a sociální práva na vzniku a zápasu své církve a vyzdvihl důležitost solidarity nábožensky smýšlejících lidí se vším, cím žije celá naše socialistická společnost.

V živé diskusi vystoupili zejména dr Schneeberger za ERC, br. Mirejovský, gen. sekretář KMK, dr. Urban za CB, biskup Varga za slov. evang. církev a prof. dr. Molnár za evang. bohosl. fakultu v Praze.

V prohlášení, které připravil pracovní výbor a přečetl děkan ev. boh. Iak. dr. Salajka, je zdůrazněno naše dnešní naplnění požadavků obou našich národů v národní a sociální spravedlnosti v socialistickém Československu a přání dalsích budovatelských úspěchů a vítězství míru na celém světě, k čemuž chtějí poctivě pracovat všichni věřící lidé na naší vlasti, reprezentovaní našim RS KMK.

Prohlášení bylo jednomyslně přijato. Zasedání řídil a na závěr všem přítomným poděkoval gen. biskup prof. dr Michalko.

Naše sbory zastupovali na tomto slavnostním zasedání zástupci br. Kořínek a Slepánek.

Z prohlášení RS KMK k 60. výročí vzniku Československa vyjímáme:

"...vvýročí, které si v těchto dnech připomínáme, má co říci i do naší vytrvalé mírové práce. Právě v Křesťanské mírové konferenci jsme angažovanými svědky počítajícího boje o svébytnost národu v jeho celosvětovém dosahu. Vděčnost za vlastní svobodu nás po boku světového mírového hnutí vede k úsilí o vytvoření mezinárodního společenství rovnoprávných národů na zásadě spravedlnosti a hluboce zakotveného míru."

K tomuto mírovému cíli nám ukazuje cesta celé svědeckého svatých Písem (Matouš 5, 9 1Pt 3, 11 J 14, 27 L 1, 79).

Na sociálním pokroku a plodech socialistického budování za posledních třicet let naší samostatnosti se tvoří věřící z našich církví. I v jejich jméně chce tato naše manifestace (Bratislavská konference RS KMK z 3. 11. 1978) být upřímnou výzvou k další podpoře tvůrčího programu Národní fronty CSSR na všech rovinách našeho společenského života.

-r-

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Bůh zjevený v těle

Za plesajícího jásotu nebeského zástupu vstoupilo evangelium na jeviště pozemského světa. „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, jež si Bůh oblibuje“ (Lk 2:14), znělo na betlémsko-efratských nivách. Ten, kterého otcové již dálno očekávali, přišel mezi svůj lid jakožto jejich Naděje a Potěšení izraelské (Sk 26:6 a Lk 2:25). „**Bůh zjevený v těle!**“ Jak významné, veliké tajemství pobožnosti (1Tm 3:16), Jeho příchod byl sice v „podobě služebníka“ (F 2:7) a v nuzné nízkosti (řecky: v žebrácké chudobě), avšak tento zevnějšek byl jenom „stanem“ jeho uvnitř přebývajícího božství. On přišel jako Kníže života (Sk 3:15), protože „v Něm byl život a ten život byl světem lidí“ (J 1:14).

Bůh ještě před příchodem Syna na zem ohlásil tuto dějinnou událost na přelomu věků trojnásobným svědecktvím andělů.

1. Kristus je Syn Boží

První svědeckví nebes patřilo Zachariášovi, knězi (Lk 1:8–13). Navázalo bezprostředně na poslední, největší starozákonné zaslíbení (Mal 3:23) a týkalo se v první řadě onoho, který byl „připravovatelem cesty“, tj. druhým Eliášem. Ten, o němž „připravovatel cesty“ bude svědčit, nebude nikdo menší než sám Pán, Bůh Izraelský. Předchůdce obráti mnohé z izraelského národa k jejich Pánu a Bohu a sám půjde před Ním v duchu a moci Eliášově (Lk 1:16–17). Právě tohoto blížícího se Pána a Boha viděl Malachiáš v duchu a označil Ho „Pánem zástupů“, který „přijde náhle do svého chrámu“ (3:1). Jak příležitavé bylo, že právě v chrámu a kněží se dostalo tohoto prvního nebeského poselství bezprostředně před jeho naplněním.

2. Kristus je Syn Davidův

Druhé svědeckví patřilo Marii, zbožné panně (Lk 1:26–38). Při tomto zvestování navazoval anděl přímo na první a nejstarší zaslíbení, dané Davidovi prorokem Nátanem, v němž byl označen Mesiáš jako Syn Boží i Davidův (1Pa 17:13–14, Lk 1:32–33). Andělské poselství je jemně vyjádřeno s ohledem na bytost, pro kterou bylo určeno.

3. Kristus je Spasitel

Třetí zvěsti patřila Josefově. On nepřicházel do úvahy jako otec, byť i byl davidského původu, nýbrž pouze jako pěstoun, aby jako pokání činíci a věřící Izraelita přijal Vykupitele do svého domu. Proto mu bylo řečeno, cím bude Mesiáš věřícímu a vysvobození čekajícímu Izraelovi. On je „Emanuel“, o němž prorokoval Izaiáš (7:14 a Mt 1:23). „A nazveš jeho jméno Ježíš, neboť on spasí lid svůj od jeho hříchu“ (Mt 1:21). To je poslání Pána Ježíše. On se nestal Spasitelem proto, aby byl Synem Božím a Davidovým, ale naopak, přišel jako Boží Syn a syn Davidův, aby byl Spasitelem. Ježíš znamená „Pán je spasení“, proto je to Jeho vlastní jméno.

Všechny tři andělské zvěsti jsou pak shrnuty v nočním poselství nebeských zástupů na betlémských pastvinách:

1. „**Narodil se vám dnes Spasitel!**“ – to je naplnění Izaiášova proroctví o Emanuelovi;
2. „**„Který je Kristus, Pán!“** – to je naplnění proroctví Malachiášova;
3. „**„V městě Davidově!“** – a toto je naplnění proroctví Nátanova o synu Davidovu.

S tímto trojnásobným svědecktvím nebeských bytostí spolu znělo ještě sedmeronásobné nepřímé svědeckví Duchem ústy věřících lidí:

1. O navštěvení Božím – Zachariáš (Lk 1:78)
2. O Spasiteli – Pastýři (Lk 2:20)
3. O králi – Mudrci (Mt 2:11)
4. O světle světa – Simeon (Lk 2:31–32)
5. O blaženosti – Alžběta (Lk 1:41–45)
6. O milosrdenství – Marie (Lk 1:54)
7. O vykoupení – Anna (Lk 2:38)

O tom, co v nebesích předcházelo zjevení Božího Syna v těle, dává nám Písmo nahlédnout jenom malinko (viz Žd 10:5–7). Pak se stalo to nepochopitelné! Boží

Syn opustil slávu nebes a stal se člověkem. Z nepodmíněné a světem vládnoucí svrchovanosti vstoupil do místně i časově omezeného stvoření. Věčné SLOVO se stalo lidskou duší, když se zreklo své vládařské moci (F 2:6) „Sestoupil do nejnižších oblastí země“ (Ef 4:9), aby nás vykoupil a v sobě a s sebou pozvedl do výšosti nebes. Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal synem Božím. „Stal se chudým, abychom my zbohatli jeho chudobou“ (2K 8:9).

Všechno, co se stalo před Ním, uskutečnilo se jenom vzhledem na Něho. Vše, co se děje po Něm, se děje jen v Jeho jménu.

Jak se v Kristu to dvoje, totiž Jeho božství a človečenství sjednotilo, to nedovede nikdo vysvětlit. Jeho sebeponížení zůstává tajemstvím. Kristus nejen že činil divy, ale sám byl dílem. Byl divem všech divů! Proto musíme vyznávat:

Ten div, když vystihnout já chtěl,
tu duch můj úzarem se chvěl.
Já klaněl se a divil se,
jak v lásce Bůh nesmírný je!

E. Sauer

Útěk z místa nehody

Marie pohlédla na hodinky. „Nejvyšší čas, jinak přijdou děti ze školy a jídlo ještě nebude hotovo!“ Hodila nákupní tašku a síťovku do kufru, sedla do auta a vydala.

Avšak ouhal! Když se přiliš pospíchá, tak se vždycky „něco semele“. Ne, nebyla to rána, kterou je slyšet, když do sebe plnou silou narazi dvě auta. Byl

to spíš takový dlouhý skřipot. Marie ucítila odpór.

„Tak — na něco jsem najela“, projelo jí hlavou. „Co teď?“

Citila, že se začíná chvět a slyší hlas, který jí říká: „Není tu nikoho vidět, couvní kousek a jed, jako by se nic nestalo.“ Marie couvla zpět do mezery. „Narazila jsem příliš brzy...“ Myslí na svého muže, vídi jej před sebou a slyší v duchu, jak ji hubuje: „Copak jsem ti to neříkal, že neumíš parkovat! To je jasné, že se to muselo stát... Nejlepší bude, když budeš zase jezdit na nákupy na kole...“ — A znova ten hlas: „Jed už konečně! Chceš snad čekat, až přijde na tebe majitel?“

Marie se rozhlédla. Na konci parkoviště nastupovala do auta nějaká paní s dítětem, ale ta se sem nedívala. Také v žádném autě neviděla nikoho, kdo by ji mohl vidět.

„Nač tedy čekáš?“

Ale tu najednou uslyšela jiný hlas: „Útěk z místa nehody“, říkal tento tištět, sotva slyšitelný hlas. Ten druhý byl energičtější a snažil se jej překříčet: „Jed už konečně!“

„Mlč!“ vyřikla Marie. „I když to nevidí nikdo z lidí, Pán Ježíš to vidí! Neodjedu odsud jen tak, i když mi manžel už nikdy nepůjčí auto.“

Náhle se uklidnila. Vystoupila a prohlédla si škodu. Pak napsala na kousek papíru adresu a telefonní číslo a zastrčila jej za stěrač. Bude to stačit?

Je uklidněna, přece však je tišší a zamklejší než jindy. Na hovor s mužem večer se připravuje s notou dál-

kou strachu. Tu zazvoní telefon. Zvedne může použít i takové věci...? Ale proč sluchátko a představí se. Na druhém pládec? ... Máš snad ze mne strach?“ konci je její manžel.

„Marie, tys byla dnes ve městě...“ mohu ti to teď říci... Jsem tak ráda...“ Marie vzlyká: „Ne, ne, pláču... ne...“

„A narazila tam blatník...“ „Tak neplač...“ řekl se smíchem, „pozoruj, že s měla ze mne strach. Po- vime si o tom ještě večer... A abych nezapomněl... parkovat se ještě spolu budeme učit...“

„Ten muž pracuje se mnou. Přišel v poledne s tvým papírem a byl rád, že ještě dnes se najdou tak čestní lidé. „Ano...“ řekla Marie. Zaplavil ji Představ si, že jsem s ním mohl mluvit nával radosti a vděčnosti. „Děkuji ti, o Pánu Ježíši a pozvat jej k nám... Pane Ježíši, že používáš všechny věci Nezdá se ti to zvláštní, že Pán Ježíš k tomu nejlepšímu...“ připr. -tp

Vynucená nečinnost

„Zavírá ruku všelikého člověka, aby žádný z lidí nemohl konat díla svého“ (Jb 37:6).

Jestliže Pán zavírá člověku ruku, pak už tento nemůže více vykonávat svou práci. Bůh sleduje přitom svůj úmysl. Lidé se mají učit, co Bůh může dělat. A když oni již nemohou vykonávat svou práci, mají tím více dbát dila Božího.

Většina lidí ocítá se čas od času v situaci, že už nemohou jit za svým povoláním. Dříve nebo později dostaví se dny slabosti a nemoci, které přeruší běžný denní běh a i toho nejpilnějšího přinutí tiše ležet. V nemocničním pokoji drží Bůh často po celé měsíce pilnou ruku zavřenou a tomu dříve velmi zaměstnanému člověku dostává se tak času, aby přemýšlel. Pokud pracuje, neobětuje svůj čas myšlenkám na Boha, snad se jim v dokonce vyhýbá! Až v nemoci dostává se mu čas, aby se pozvedl nad denní starosti. Jako by ten velký OTEC mluvil k němu takto: „Tiše lež, bud' celou noc na stráži, prober v mysli svůj dosavadní život a pomysli, kam tě vede! Naslouchej tikání hodin, sleduj, jak čas rychle běží, až se naučíš počítat svoje dny. Svoje vlastní dilo musíš nyní nechat ležet!“

Proto myslí na dilo tvého Boha, až dosáhneš takto požehnání, které se dostavuje z takového přemýšlení. V tom je účel nemoci. Proto je naše ruka uzavřena, že už nemůže sáhnout po své práci. Srdce se má nyní otevřít pro Boha a věčnost.

Snad uzavře Bůh tvoji ruku také s úmyslem, aby ti poskytl čas k poznání tvého vlastního dila. Máš pochopit, jak je nedokonalé, aby ses ho naučil správně posuzovat a nechlubil se jím! Máš poznat, jak je omezena naše lidská produktivní schopnost, jak ubohé a slabé je veškeré úsilí bez mocné pomoci Boží...“

Je velmi požehnané, jestliže si správně ohodnotíš svoji vlastní činnost, uklidniš se a pokoriš — ale ještě větším požehnáním je, naučíš-li se poznávat dílo Pána a plně se na Něho spoléhat!

C. H. Spurgeon

Krásný jsem a málokdo mne miluje.
Dobrý jsem a kdo si ve mně libuje?
Bohat jsem a kdo mých si žádá pokladů?
Moudrý jsem, kdo chodi ke mně pro radu?
Mocný jsem, kdo hledá u mne podporu?
Tvůrce jsem, proč spoléháš vic na tvory?
Světlo jsem, vy v tmách si libujete!
Věčný jsem, vy pro časnost se dřetel
Pravda jsem, a přece ke lži Inete!
Svatý jsem, vy hřichu holdujete!
Láska jsem, proč stále vzdorujete?
Soudce jsem, já soudit буду celý svět:
a chcete potom bázni přede mnou se chvět?

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

6. ovce může prožívat jistotu své záchrany i když jinak docela nic nechápe! A to tím víc, čím víc si uvědomovala a trpěla svou ztraceností! Pak dovede očnit a být vděčná.

Do jaké hloubky byl schopen ztracený hříšník vidět a chápát své zahynutí, do té míry bude prožívat svou záchrannu v Pánu Ježíši (L 7:47).

JISTOTA SPASENÍ je vyloučená nebo vysloveně pyšná tam, kde hříšný člověk staví na „svých kvalitách“, „zásluhách“, „dobrých činech“ či osobním zadostiučnění, které „dává Bohu“ vlastním svým utrpením či osobními obětmi. Pýcha se nemůže v žádném případě dostat do nebe, právě tak jako falešná „pokora“ nevěry Bohu a jeho slouvu Kristova evangelia! Je to tak jasné, jako je jasné, že ztracená ovce se nemůže dostat domů ani svou vlastní silou, ani předsevzetími, ani utrpením či „obětavým blouděním“. Nebe si nikdo ani nezaslouží, ani nevymohl, ani žádnými dobrými skutky a zásluhami nezaplatí. Je jen jedno zaplacení, které je dokonalé, platné a Boha v jeho požadavcích na svatost a spravedlnost uspokojující: drahá krev Kristova, která očištěje od všelikého hříchu a má dokonale smírující a omilostňující účinek! (L 22:20, Ef 1:7, 2:13, Z 9:12, 14: 22, Ž 10:19, Zj 1:5, Zj 5:9, 7:14 atd.).

JISTOTA SPASENÍ JE LOGICKÁ a zcela přirozená tam, kde hříšný člověk staví na Božím slově a jeho svědectví o dokonalém, dokonaném a věčně platném díle Božího spasení pro něho, za něho a bez něho vykonaném na Golgotě jeho milým až do smrti poslušným Synem Pánem Ježíšem Kristem, jehož krev mluví lépe než Abelova (Ž 12:24). Je místná a logická tam, kde je víra evangelii Kristovu – té radostné zvěsti o spasení!

Ovečka poznala hlas svého pastýře a zakusila moc jeho hledající, zachraňující a ji nesoucí lásky Boží! (J 10:14, 15, 17, 18, 26, 27–30). Tato jistota spasení je prosta jakékoliv pýchy, protože staví na dokonalém zadostiučnění oběti Kristovou

za sebe a ne na sobě. Ona prostě žije z vědomí Boží milosti a ví, že Bůh stojí za svým slovem. Tak jako ta nalezená ovečka to prostě ví, že ji ten dobrý pastýř nalezl, vzal a nese, tak také opravdě věřící člověk ví, že jej Pán nalezl, vzal, nese a tuto nádhernou skutečnost prožívá! To je jistota spasení o niž mluví Petr (1Pt 1:1–9), Pavel (2K 5:1 a R 5:1–5), Jan (1J 5:9–13) atd.

Raduje se z jistoty spasení nebo jsi ji dosud nepoznal a neprožil? Nebo jsi ji dokonce ztratil (ne to spasení, ale tu radost ze svého spasení a Spasitele)? (Ž 51:14).

Kéž bys mohl, bratře, sestro, prožívat plnou radost a slast zachráněné ovečky nesené na obou ramenou svého Spasitele a dobrého pastýře do svého domova uprostřed stáda jeho na cestě k nebeskému domovu!

Kk

ZTRACENÝ PENÍZ

Kdyby patřil někomu jinému, rozhodně by se jeho majitel nenamáhal s jeho hledáním a nevynaložil by na to tolik energie. Jaká to „obdivuhodná žena“ v onom podobenství, jak obdivuhodný Bůh ve svém vztahu k „ztraceným lidem“!

Zde se však ani tak nejedná o spásu člověka vůbec od jeho jistého zahynutí – to je jasná záležitost předchozího podobenství o ztracené ovcvi, ale o záchrannu člověka jako Božího vlastnictví před neúžitelným a zbytečným životem na této zemi! Peníz nese výrazné stopy vlastníka obrazem své jedné strany (Mt 22:20) a svou užitnou hodnotu, jíž může posloužit z vůle svého tvůrce na straně druhé. Jeho materiál je svým způsobem trvalostí „věčný“. Žel, v případě svého pádu na zem se obvykle „někam zakutálí“!

Nemůže být výstižnějšího obrazu věřícího člověka v jeho podstatě a funkci:

1. nepatří nikomu jinému než tomu, kdo do něho vtiskl svůj obraz a nápis, byť sloužil komukoliv z lidí. Ty nepatříš, bratře, sestro, jíž sám sobě, ani nikomu či něčemu jinému než svému Bohu, Spasiteli a Pánu! (I 43:1). On si tě vytvořil, označil a určil pro své záměry, abys byl jeho služebníkem a ne služebníkem lidským! Jak smutné, že to dosud plně nepochopil, že si to dosud vůbec neuvedomuješ a že žiješ sám sobě!

2. má pro plnění svého účelu svou příslušnou hodnotu podle vůle svého tvůrce. Tvá hodnota je dána Bohem ne pro tebe samého, ale pro službu druhým, vždyť o hodnotovou rozdílnost se oni tak nejedná, jako o užitečnost! (Neslouží – neobíhá nakonec více drobná mince než ona „vzácná“?). Ty nemáš více uvažovat o své „bezvýznamnosti“ a srovnávat se s jinými, „vzácnějšími“, nemáš se svými hřivnami nakládat, jak sám uznáš za vhodné a zneužívat jich k svým osobním cílům! Jsi Bohem stvořen pro službu jemu a svým bližním právě ve své dnešní hodnotě, která se má stát hodnotou užitečnou! (Ef 2:10).

Jak nesmyslný je život „věřícího sobce“, který pod zámkami své „nepatrné či žádné hodnoty“, neschopnosti druhých či netečným výckáváním ve svém „koutě“ maří svůj drahotocenný čas! Jak hrozný je život takového věřícího, který slouží jen sám sobě a hledá pouze ve všem své vlastní věci! (Jk 2:26).

3. je věčný! Ty přece nemůžeš žít jen časným věcem a těmito časnými věcmi! Jsi přece z „jiného materiálu“ než ostatní lidé, abys svými myšlenkami, tužbami, slovy a životem odrázel své věčné určení, hledaje „svrchní věci“ a svou potřebou „být ve věcech svého Otce“!? (Ko 3:1–3, Lk 2:49).

Jak tragický je život věřícího křesťana, který nezná, nevímá a zahazuje svou cenu, kterou má před Bohem, svým přizpůsobováním „duchu tohoto světa“ s jeho proměnlivými, nicotními a nedůstojnými životními mechanismy, které přísluší jen „živočichům“ bez výšich zajmů a perspektiv!

4. je přitažován k zemi a v případě tohoto přitažení – pádu bývá zpravidla vyrázen ze služby! Jak často zakouší člověk onu mocnou „gravitaci“, kdy zemdlívají jeho „rozpjatá křídla“, jak blízko je kdykoliv pádu, jak snadno může „upadnout“, „odpadnout“, „vypadnout na čas z milosti“, aby se někam „zakutálé“ či „skryl“ do temnoty mezi smeti a špinu, „aby na něho nebylo vidět“! Kolik schopných a nadějných lidí, ač neztrácejí svou faktickou hodnotu pro Boha, jsou prakticky ochromeni a výřazení pro praktické uplatnění své hodnoty ve službě oním mocným nepřítelem, bídňě živoucí v místě a prostředí, kam nepatří, a to často i po

dlouhé roky!

Proč nesloužíš? Čím je vlastně tvá služba omezena, znehodnocena, znemožněna? Není v tvém životě nějaký hřich či dokonce pád? Neopustil jsi své místo, kde máš být? KDE, PRO CO, PRO KOHO a JAK vlastně žiješ? Kde je tvá cena, tvé hřivny a dary – tvá radost ze života v Bohu a s Bohem? (Ž 51)!

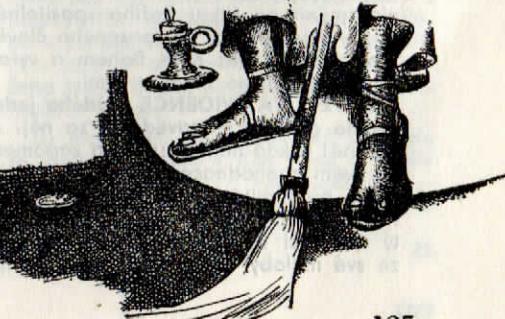
Tuto záchrannu Božího vlastnictví – před neúžitelným a prázdným životem na zemi pro Boha a bližní – koná Duch svatý!

Nemůže být výstižnějšího obrazu pro Ducha svatého a jeho dílo při věřícím člověku a při církvi, aby nastal pravý duchovní stav, který by odpovídal jeho – jejímu postavení u Boha v nebesích:

A) ZTRÁTA GROŠE a praktické znehodnocení jeho faktické ceny. Nese žena, již byly groše svěřeny, odpovědnost za ztrátu, za tmu a za smetí v domě? Copak může onen groš za vadnou manipulaci se sebou a za ony nepříznivé podmínky v domě?

Je to „vina Ducha svatého“, když se Boží dítko odvrátí, vzdálí z jeho vlivu v často tak neutěšených podmínkách, vládnoucích ve shromážděních Božího lidu? Není toto vše „špatným vysvědčením“ pro jeho hráče? Kolik zklamání, pohoršení, životní skleslosti, hořkosti a „nudy“ z navýklých bezduchých mechanismů „zbožnosti“ předchází tento neblahý stav jednotlivců, zejména při soudobém nástupu „ducha světa“ s jeho atraktivní mocí pokušení a bezbožného způsobu života s jeho „úspěšností“! Kolik věřících lidí je v koncích a ocitají se tam, odkud není podle jejich mínění návratu! (R 7:14–24), Mt 18:7–9, 1K 10:31–32)!

Nezdá se, že by charakteristika uvedené ženy v našem podobenství nasvědčovala její vině na ztrátě peníze a za

ony neutěšené okolnosti v domě! Vždyť: 1. ona pečlivě hlídá své groše a počítá mine a vždy znovu se vraci tam, kde dosud „marně“ pracoval a čekal (J 2:1–2). Vrací se nejen zpět do svého přechodné opuštěného a nyní „zpustlého domu“, kde je hřich, temnota – povrchnost, lenost a „duchovní spánek“, ale dotýká se i srdece těch, kteří se zde jako jednotlivci ztrácejí a ztrátili, či odtud vzdálili, své úloze zpronevěřili – a to ke každému osobně! (J 1:7–10 a J 21!). Tak přichází Duch svatý do našeho sboru, ke mně a k tobě osobně, drahý čtenáři, přes všecko to, co se ti jeví jako „beznadějně“. Evidence a věrnost svrchovaného Boha je dokonalá. Nic se mu z toho, což jeho jest, nemůže ztratit! Tedy ani ty!

2. ona není nikdy bez svíce – nemůže se pohybovat a žít ve tmě, nemá a ani si neopatruje jiný pramen a druh „světla“ – Duch svatý vždy osvěcoval a osvěcuje PRAVDOU. To činí zásadně skrze Slovo Boží – skrze onu „svici, kterou zážihá“, nikdy jinak! On nemá a ani nechce užívat jiného světla nežli je v KRISTU, ve kterém se zjivila plnost božství tělesně! To je světlo pro církev a každého jednotlivce v ní!

3. ona není bez „koštěte“ – je tudíž pilná, nesnese špinu a nepořádek! Duch svatý není domovem tam, kde je takový stav. On je Bohem čistoty, svatosti a pořádku v životě jednotlivce a církve!

4. ona vytváří zcela jiné podmínky v onom „domě svém“, aby byl opravdu jejím a jen tak našel svůj „ztracený peníz“! Jak by tedy mohla zavinit pravý opak? Jedině Duch svatý vždy vytvářel a vytváří podmínky pro opravdový Boží život služebnosti v církvi a církve ve světě, jenině On nelézá ty, kdož se ztrácejí.

KDO ale tedy způsobil onu ztrátu „peníze“ a onu zpustlost „domu“? ZLODEJ, který ukradl a stále se pokouší krást Bohu jeho majetek, ŠKUDCE, který využívá a zneužívá nepřítomnosti Pána v jeho domě! (Gn 3:5; Lk 22:31, 2K 2:10–11, 11:14–15!) Ano, satan ukradl člověka Bohu, který jej sobě stvořil, a nemůže-li už nic změnit na faktu Božího spasitelného dila v Kristu, snaží se spasenou člověka zcela znehodnotit před Bohem a vyřadit ho z dila Božího na této zemi.

B) PEČLIVÁ EVIDENCE každého jednotlivého groše a odpovědnost za něj. Jak úžasné! Nikdo není opuštěn a zapomenut ve svém znehozenocení mdlobami a hřichem před milostivým a milosrdným Bohem! (J 14:18). Jaké dilo vyvíjí Duch svatý na srdeci Božího člověka, aby povstal ze své mdloby a slabosti! Nikoho nepo-

mine a vždy znovu se vraci tam, kde dosud „marně“ pracoval a čekal (J 2:1–2). Vrací se nejen zpět do svého přechodné opuštěného a nyní „zpustlého domu“, kde je hřich, temnota – povrchnost, lenost a „duchovní spánek“, ale dotýká se i srdece těch, kteří se zde jako jednotlivci ztrácejí a ztrátili, či odtud vzdálili, své úloze zpronevěřili – a to ke každému osobně! (J 1:7–10 a J 21!). Tak přichází Duch svatý do našeho sboru, ke mně a k tobě osobně, drahý čtenáři, přes všecko to, co se ti jeví jako „beznadějně“. Evidence a věrnost svrchovaného Boha je dokonalá. Nic se mu z toho, což jeho jest, nemůže ztratit! Tedy ani ty!

C) ROZŽEHNUTÍ SVÍCE... Pokud je tma, nelze vidět nic než přeludy smyslů, nelze činit vůbec nic než tápat, narážet na předměty a urážet se a znečišťovat. Cožpak není zcela problematické a rizikantní jakékoliv „hledání“, „uklízení“ a vůbec jakákoliv činnost mimo bezvýchodné bloudění, dokud není světla?

Duch svatý rozžehnuje svici Božího Slova! On nemá a nezná jiného „světla“ pro moji a tvoji temnotu, pro temnotu posledních časů, právě tak, jako v uplynulých dobách! Jaká cena Božího Slova, které je právě ve spojení Ducha s literou a literou s Duchem! Ono je nezbytně potřebné „našim nohám pro naše cesty a stezky života“ (Job 29:1–4, Z 18:29, Z 119:5) a zcela nepostradatelné pro orientaci v každém domě, aby se mohl stát Božím domem a aby nebylo více „ztracených grošů“ – neužitečných, nemohoucích a pro Boha zcela neschopných služebníků! Toto světlo PRAVDY o dokonalé Boží svatosti a spravedlnosti v životě Pána Ježíše Krista a toto teplo LÁSKY v dokonale, dokonané a věčně platné oběti Syna Božího na Golgotě, toto osvícení celého tmavého prostoru našeho života ve vítězné moci vzkříšení našeho Pána a Spasitele, zjednuje vše, co je Bohem určeno k slavnému odklonění a vycištění ve tvém životě a v životě církve!

Světlo oné „svíce“ nás usvědčuje z „hrůzy Páně“, když lidem k vříce nesloužíme (2K 5:11) a teplo oné „svíce“ nás ohřívá skrze bolest z našeho dosavadního nedvěku a neschopnosti Pána a své bližní milovat! (J 21:14–15, Mt 26:75!).

D) METENI DOMU... Zda jde o dům ná a zbytečná. Ona nikdy neochabne a tvého vlastního srdce neb o církev – je stejně. Na nečistotu, smetí a „hazardu“ v našem životě či v životě církve nic jiného neplatí, než „rádne koště Boží kázne a pokání“ – změna života! Duch svatý nesene polovičatost, kompromisy s hřichem, kritiku a soud nad druhými, nýbrž důsledný a nelítostný sebesoud každého z nás! (Iz 1:11–20!) Jak dobré je to jeho „koště“, které nepomine každý kout a záhyb našeho srdce a našeho společného shromáždění! Jak tvrdé musí být někdy toto „metení“ a „přečišťování“, být i za cenu velkých bolestí, utrpení a osobních ztrát pro nás samé i pro celý „Boží dům“! (Sk 5:11–16). Jak ale požehnaný to stav v duši a v církvi po takovém „zametení“ Božím!

E) PILNÉ HLEDÁNÍ... Hledat a našel je tedy možné pouze tam, kde je čistota a pořádek „v domě“ – v tvé duši, ve tvé rodině, ve sborovém obecenství! A přece i tak, po onom požehnaném „metení“, není a nemusí být hned vidět výsledek onoho hledání! Zde musí být pile – trpělivost s výtrvalostí a očekáváním na Boha! Onen groš se velmi lehce ztráci, ale velmi obtížně našel. Kolik trpělivé práce svaté lásky, než se překonají hrozné následky lidských pohoršení a pádu, zejména u dítěk Božích! Vzpomeňme jen pádu DAVIDOVA, jak dlouho to trvalo, než byly odstraněny všecky důsledky jeho hrozného hřichu a než mohl být vůbec stavěn chrám – a to ještě ne jím, ale jeho synem Šalamounem z oné Betsabé...

Jaká to pile Božího hledání a jaká to POTREBA ABSOLUTNÍ ČISTOTY, ryzoosti a nezíštnosti Božích služebníků, aby Duch svatý mohl působit a měnit lidská srdce! Když i tam, kde je čistota a svatost Božího očištění, je třeba pilného hledání člověka, než je nalezen ve své obnovené kráse, kde se potom ukáže „dům plný nečistoty, smetí a nepořádku“?! Ano, Duch svatý je SVATÝ a jeho dilo je nemožné bez SVATOSTI a bez oné SVATÉ PILE! Tak jsi hledán ty i já samotným Bohem v jeho čisté a dokonale nezíštné lásce!

F) NALEZENÍ... Jaké to jedinečné slovo: „DOKUDŽ nenašelne“! Celá ta úžasná práce Ducha svatého není mar-

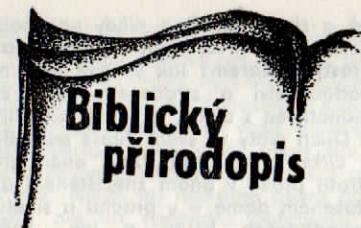
A ještě něco: žena! Je nám všem jasné, že si Duch svatý používá při svém díle svých nástrojů – nás k dílu obnovy života jednotlivců a církve. Žena je právě symbolem oné lidské slabosti a křehkosti, vedoucí k pádu (Gn 3:6, 12). Není právě v tomto podobenství zjeveno dokonale Boží vítězství právě u oněch křehkých a slabých? (1K 1:25–31). Není to povzbuzení a Boží výzva právě pro tebe, drahá sestro, že tě Pán ve svém díle Ducha, který z Něho bere a dává nám všem, právě tebe jako ženu povolává?

G) VELIKÁ RADOŠT, sdílená se sousedy! Jaká to nádherná jednota a spojení všech s všemi v díle Ducha svatého! Jaká to kladná spoluúčast ostatních z jeho iniciativy! Z účasti na díle Boží PRAVDY a LÁSKY a tím také na jeho – Boží radosti?

Jaký to obraz pravé ekumenie, která nevzniká lidskými organizačními opatřeními, ale již vytváří sám Duch svatý v procesu živé nezíštné práce na vinici Pána v čistotě svaté Boží bázně mezi věřícími lidmi v oné jedné Církvi Pána našeho Ježíše Krista, plné nalezených – obíhajících „grošů“!

Jsi mezi nimi též a dovedeš se spolu se všemi ostatními v díle Pána a z díla Pána radovat . . . a . . . nezávidět? Radovat z radosti Pána, již má z vyslyšení své modlitby v Janu 17!?

Kk

Biblický přirodopis

VELBLOUD

Nedomníváme se, že by živočichové, kteří jsou označeni jako nevhodní k používání, neměli dobré vlastnosti – jistěže je mají, vždyť i oni vyšli z rukou svého Tvořitele, ale nejsme upozorňováni na jejich dobré rysy, abychom je napodobovali, nýbrž naopak na jejich špatné vlastnosti, abychom se jich vystríhnuli.

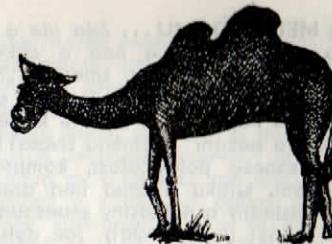
Nuž, vezmeme-li si jako první příklad *velblouda*, (Lev 11:4), položme si otázku: které jsou jeho záporné stránky, jichž se máme vyvarovat?

Možná, že někdo řekne – je to hrub. Velbloud má opravdu hrub a některý druh dokonce dva. Ale má ještě jiné, horší nedostatky. První je ten, že velbloud je neustále nespokojený bručoun. Brzo ráno ho donutí jeho poháněč kleknout na kolena, aby na něj mohl vložit náklad. Ať mu však dá na záda cokoliv, třeba něco malého, například kapesník, velbloud stále mručí. Zdá se jako by měl starý Jákob trošku z tohoto stýskavého ducha, když stál před járaonem (Gn 47:9). Jak vzácnou příležitost zmeškal! Vždyť mu byl nedávno vrácen jeho milovaný syn, kterého pokládal po celých dlouhých 14 let za mrtvého. Jeho srdce mělo být tedy naplněno chválami. Mohl říci s rozzářenou tváří: „Vaše Veličenstvo, máme jediného a věrného Boha, vskutku předivného Boha. Může učinit cokoliv. Je milostivý a laskavý. Přijímá hříšníka a odpouští mu. I mně odpuští všechny převrácenosti a hřich.“ Místo toho však naříká: „Málo a trpké byly dny života mého a nedošly dny života mých otců, které proputovaly“ (Heger). Měl jsem ubohý život v porovnání se svými předky, nemnohé a trpké byly dny mého života. Jaká škoda!

Taky mručíš más-li dělat nějakou podřadnou práci, potkala-li přízeň tvého blížního nebo protivníka a ne tebe; más-li ráno brzo vstávat nebo pracovat do noci, atd.? Hubuješ na počasí, zmeškáš-li autobus? Zkrátka, je možné, že i v tobě je velbloudi smýšlení? Je-li tomu tak, vyznej to Bohu jako hřich, nebot to také je hřich, a pak Ho popros, aby ti je vyměnil za oděv chvály (Iz 61:3). To je smysl slov „složtež“, a „oblechtež“ (Ko 3:8-14).

Nikdo nemůže tvrdit, že by velbloud měl pěknou tvář nebo příjemný výraz. Duh těžkomyslnosti a náklonnost k bručounství mají obdobný vliv na zevní výraz křesťana. Mnohem lépe ti bude slušet oděv chvály a štastná tvář, která s tím souvisí.

Velbloud má ještě jiné charakteristické rysy, kterých by se měl křesťan vyvarovat. Tváři se nepřístupným a dává najev svou pohrdlivou nadřazenost. Může to být pouze zdání jako u mnoha lidí, aby zakryli pocit méněcennosti. Jestliže naruší něco životní zvyky velblouda, chová se jako zbavený smyslů. Britský důstojník, velitel velbloudiho oddílu ve druhé světové válce, zaznamenal některé své zkušenosti s těmito zvířaty. Při jedné příležitosti jel na velbloudu cestou dolů k blízkému průsmyku. Cesta znenadání ústila do jakési jeskyně. Náhlé ukončení stezky, znemožněný přehled po okolní krajině, ve spojení s určitým druhem hrůzy z úzkých prostorů vyvolal u velblouda takový šok, že se svalil a zdechl. Jindy zase někdo bezmyšlenkovitě našoukl papírový sáček a práskl jím v těsné blízkosti velblouda, jehož nervový systém byl tím tak narušen, že na několik dnů musel být vyřazen z cvičení.

Křesťan má být smělý jako mladý lev (Pr 28:1) a nemá připustit, aby ho nepřítel duší zakříkl a vystrašil. Může se vždy pevně postavit a opřen o svého Boha prohlásit: „Nebudu se bát...“ (Žd 13:6). Ustrašený věřící se dovolává zvláštní pomoci a ochrany. Když odvrhne pak svůj úzkostný strach a pochybnosti, když jedná odvážně jako Ananiáš se Saulem z Tarsu (Sk 9:17), bude jeho odvaha a smělost uznaná.

Ocne-li se křesťan na své životní cestě v zcela nových a zvláštních okolnostech, a je v pokusu povolit uzdu své nervové soustavě, může učinit to, co velbloud podle své přirozenosti učinit nemůže: dívčerovat svému Pánu. Vzchopí se a řekne si. Kdo mě přivedl do této situace? Byl to můj Pán. Chci Mu tedy dívčerovat a nelekat se. Pan Váhavý je sice s námi a také paní Nedověra, ale nás Milostiplný (viz Bunyan: Cesta křesťana) je vždycky s námi, protože řekl: „Nikoli, nenechám tebe, aniž tě opustím“. Pro svou útěchu si připomeň, jak řeka, kterou měli naposledy projít, byla některým poutníkům mělcejší a těm, kteří byli ustrašeni, sotva omocila nohy (tamtéž).

Komplex méněcennosti je nakažlivá „choroba“. Vzniká z toho, že si někdy o sobě myslíme příliš mnoho, jindy zase příliš málo. Jedno i druhé je špatné. Cítíš-li, že potřebuješ Pavlovo napomenutí v R 12:3, nevěs hlavu nad tím, že se cítíš špatným, ale uvědom si ty věci, které z Boží milosti můžeš udělat dobré. Pak jdi a konej je.

Možná, že velblouda úplně odhalime, zmínime-li se ještě o jedné jeho špatné vlastnosti, které se musíme stíž co stíž vystříhat. Je mstivý, nepřivětivý a nedopouští. Velbloud nikdy nepřilne k člověku jako lzeba kůň, a jelikož má dobrou paměť pro vše zlé, které ho potkalo, čeká na vhodný čas, aby se pomstil.

Jednou se stalo, že honec velbloudů udeřil své zvíře krutě do krku – velmi citlivého místa – a zapomněl na to. Když za několik dnů velbloud zpozoroval, že si ho nikdo nevšimá, náhle se rozehnal a kousl honce tak nebezpečně, že zemřel.

Křesťan se musí bránit duchu mstivosti s neškerou rozhodností. Pán Ježíš mluvil o odpouštění zcela jasně – máme odpouštět do krajnosti, až do sedmdesátkrát sedm. Utrpiš-li křivdu, odpust cele, úplně, jako Kristus odpustil tobě (Ef 4:32), jinak nemá smysl, aby ses nazýval křesťanem. Nemůžeš si klást podmínky pro odpuštění tím, že řekneš: Odpustím mu, až se mi omluví. Musíš mu odpustit, ať se ti omluví nebo ne. Nemůžeš mu přát zlé, nemůžeš ho ignorovat. Naopak, más aktivně hledat jeho dobro a modlit se za jeho duchovní i tělesný prospeč. Když se budeš modlit opravdově za jeho požehnání, budeš překvapen, jak tvůj hněv vyprchá. Bude to šťastný den pro vás oba, až se usmíření budete radovat z obecenství a ze společných modliteb.

připr. D. Z.

OSLAVUJTE BOHA SVOJÍM TELOM A SVOJÍM DUCHOM

(1K 6:20)

bíme si nenařaditelná škodu. Uvedomme si a nezapomínejme na to, že na večnost si nič z týchto vecí, zameraných len na časnost a telesný život, nevezmeme. Skutočnú a večnú cenu má len to, čím oslavíme nášho Pána.

Veriaci v Korinte zašli tak daleko vo svojej telesnosti, že im musel apoštol Pavol připomínať ten zmenený – čo mi bolo ziskom, položil som pre Krista za stratu. Ale pravda aj pokaľový zmysel života, ktorý prijali po svojom obrátení. Je i nám to treba připomínať? Aká škoda, ak nám chýba pre ktorého som to všetko stratil a po-kladám to za smeti, aby som získal Krista“ (F 3:7-8) a podľa toho i koná. Možno sa niekedy uspokojujeme tým, prechádzame pomimo (Žd 2:1), pôso-

a pripustme, že i formálne a obsahovo vyšovat. Niektorí napríklad má bystrú krásne vypracované chválorečenia pri slávení pamiatky smrti nášho Pána mysliac si, že tým ho oslavujeme. To je pravda len vtedy, ak za tým stojí celý život chvály a toto je len jedným z jeho prejavov. Ak naša verejná chvála v zhromaždení nemá toto „zázemie“ života chvály, vyznie veľmi biedne, Pán takú chválu neprijíma a tí, ktorí žijú v úzkom obecenstve s Ním, to veľmi rýchlo postrehnú. A to je tá požiadavka, ktorú kladie svätý Duch, keď žiada najprv oslavovanie „telom“ – životom vo všetkých jeho prejavoch, ktoré by boli poznačené svätošou – oddelenosťou od sveta a jeho vecí, lebo v spojení s nimi nie je možné žiť v obecenstve s Otcovou láskou (J 2:15). Toto je jeden z mäla vzťahov medzi telom a duchom, kde podľa Písma má „telo“ prednosť, musí začínať, musí prechádzať alebo nesmie nikdy zaostávať za „duchom“. Až potom, keď oslavujeme Pána svojím „telom“, môžeme Ho oslavovať „duchom“ – slovom, či už v súkromí, alebo v zhromaždení.

Avšak i v snahe žiť život v ktorom a ktorým by sme oslavili Pána, vyskytňu sa nebezpečia a úskalia, lebo ten, ktorý nám nepraje, nespí, ale je usilovnejší ako my. Je preto dôležité mať správnu predstavu o postoji, ktorý musíme zaujímať, keď chceme Pána osláviť. Jedinečným vzorom je nám v tom Ján Krstiteľ. Pán Ježiš o ňom svedčí, že „...bol sviecou horiacou a svietiacou...“ (J 5:35) a túžil po tom, aby sa sám menší v záujme rastu svojho KO robil tak, aby bol tým Pán oslávený (1K 10:31). Sledovanie tohto ciela sa nám stane zmyslom života, našou záľubou, našou najväčšou radostou. Ničko nás nebude musieť pobádať k svedomitej práci v zamestnaní, ani k láskyplnému obcovaniu s našimi najbližšími v rodine, ani k prejavom nepokrytekej lásky a záujmu medzi Božím ľudom, lebo to všetko budeme robiť z hrdivej túžby po úprimnom oslávení náštečo dobrého, duchovného, čo sa mu ho Pána.

-lp

● Veriaci človek je nesený láskou. Letí. Nie on nesie kríž, kríž nesie jeho.

A OBNOVA V CIRKVI

V. PREKÁŽKY V PRÁCI

Pán Boh rozhodol, že jeruzalemské brány a hradby budú obnovené. K tejto spolupráci povolal a vyzbrojil Nehemiáša, kráľovského perzského čiašnika. Čoskoro našiel pomocníkov, s ktorími vytvoril podivuhodné obecenstvo pri spoločnej práci. Zdalo by sa, že obnova bude veľmi jednoduchá, že práca pôjde akosi „zázračne“, vedľa je to podľa vôle Božej! Miesto toho však čítame, s akými nesmernymi prekážkami vonkajšími i vnútornými sa táto práca konala.

Ten istý Boh môže zázračne zbúrať jerišské mury, ale pre obnovu jeruzalemských murov môže uložiť tvrdú a nebezpečnú prácu v jednej ruke s murárskym načiním a v druhej sa zbraňou.

Tak podobne je to aj s obnovou v cirkvi. Na niektorých miestach Pán Boh koná prediné dielo, umožňuje širokú evanjelizáciu. Duch Boží koná skrze Božich ľudí divné veci a to všetko preto, aby došlo k prebudeniu veriacich i k obráteniu tisícov. Na iných miestach v tej istej dobe uložil svojmu ľudu namáhayv pochod v pote tvári, tvrdú prácu s malým výsledkom. Ľudia odmietajú evanjelium, prevážna väčšina veriacich duchovne spí, Božie slovo akoby strácalo svoju moc na srdciach poslucháčov, apod. Preto si musíme znova uvedomiť, že Boh buduje svoj chrám, cirkev, a my sme len Jeho spolupracovníci (1K 4:1). Nemáme tedy priamu zodpovednosť za obnovenie, budovanie, ale sme zodpovední, ako spolupracujeme, či s láskou, oddane, v čistote srdca, alebo inak (1K 3:10).

Pri výstavbe jeruzalemských murov a brán poznávame dva druhy prekážok: vonkajšie a vnútorné.

A) Prekážky vonkajšie

Hned od počiatku obnovy hradieb postavili sa Nehemiášovi na odpor traja protivníci: Sanballat Choronský, Tobiáš-amonský sluha (2:10) a Gešem arabský (2:19). Meno Sanballat je asyrského alebo babylónského pôvodu (sin-uballit = Luna ozivuje). Jeho nositeľ sa pravdepodobne i vnútornie prispôsobil Asýrii alebo Babylonu. Bol mestodržiteľom v Samárii.

Tobiáš podľa mena bol iste izraelského pôvodu a bol správcom Zajordánia. Prílastok „amónsky otrok“ ho zrejme označuje ako odpadlíka od viery otcov a stavia po bok najväčším nepriateľom Izraelovým (zr. Dt 23:4).

K týmto dvom nepriateľom sa pripojil Arab Gešem, ktorý bol pravdepodobne správcom južnej edómskej provincie.

Tak skupinka verných Hopsodinových spolupracovníkov je obklopená protivníkmi zo všetkých strán. Nemôžeme sa vyhnúť myšlienke, že tito traja „silní vládcovia“ predstavujú v duchovnej výstavbe a boji troch nepriateľov, ktorí nás stále obklopujú: satan, telo a svet. Sanballat priponáma iného Boha, než Hopsodina; satan sa snaží strhnúť veriacich za sebou. Tobiáš, hoci Izraelom, bol otrokom nepriateľa. Telo človeka, ktoré by mohlo byť, alebo malo byť chrámom Božím (1K 6:19), je často hriechom podmaňované do služby (R 6:13) za nástroj nepravosti. A konečne Gešem predstavuje svet, t. j. ten princíp života, ktorý nie je z Boha (1J 2:16).

Ako sa prejavil odpor týchto troch nepriateľov proti obnove murov a brán?

1. Táto obnova sa im náramne neľúbila (2:10).
2. Otvorene sa začali tomuto dielu posmievat a jeho budovateľmi pohídali (2:19).
3. Keď videli, že obnova pokračuje a trhliny sa začínavajú, veľmi sa rozhnevali a chceli spôsobiť v radách staviteľov paniku („Vzájemne se smluvili, že vytáhnou do boja proti Jeruzalému a že v ném vyvolají zmiatek“ – Kalich) (4:1–2).
4. Lstou chceli odstrániť Nehemiáša zo stredu staviteľov, aby tak prekazili dielo dokončiť (6:2).
5. Otvoreným rozhlasovaním vymyslenej lži chceli Nehemiáša tak očierniť v očiach jeruzalemského ľudu, aby tento ľud mu prestal pomáhať (6:6).

6. Chceli vyslať strach u Nehemiáša, ktorý by u neho spôsobil porušenie Božieho prikázania ohľadne chrámu a tak ho potupili a znemožnili.

Co je cieľom našich troch duchovných nepriateľov: satana, tela a sveta? Vyradiť nás z budovania Božieho diela a to spôsobením strachu, privedením k pádu, k prekročeniu Božích príkazov. Ak niekoľko z tých, ktorí sú v predných liniach diela poklesne v niečom, potom satan toho využije, aby jeho poklesok zveličil, rozhlásil, kde sa to len dá a tak ho ponížil, zosmiešnil a vyradił z práce. Veľmi je potrebné, aby sme proti tejto taktike a „úskočnosti diablovej“ (Ef 6:11) boli vyzbojeni: pravdou, spravodlivostou, vierou, Božím slovom a hlavne modlitbou (Ef 6:18). Prečo je dnes tak mälo horlivých modlitebníkov? Pretože tým je vyrazená zbraň z ruky Božích spolupracovníkov a to zbraň najdôležitejšia.

B) Prekážky vnútorné

Žačko by bolo odpovedať na otázku, ktoré prekážky sú pre budovanie cirkevi a obnovu v nej horšie: vonkajšie či vnútorné. Je treba zdôrazniť, oboje môžu spôsobiť nielen zastavenie budovania zboru, ale i jeho postupný zánik.

1. Ľahostajnosť

Už sme si na počiatku našich úvah o tomto predmete pripomenuli zdrvujúcu skutočnosť, že 70 rokov po zboření Jeruzalema sa nikto nenašiel, ktorý by započal obnovu mesta. Pritom možnosti do určitej miery boli. Vedľa mali prostriedky i čas pre obnovu vlastných domov. To bolo výrazom ich ľahostajnosti k Božiemu dielu.

V 3. kapitole čítame mená tých, ktorí s Nehemiášom budovali. Ale žiaľ, je tam reč aj o tých, ktorí nepriložili ruku k práci. Boli to „slávnejší“ obyvatelia mesta Tekoa (3:5), rodišta proroka Ámosa, ktorý tu žil pred 300 rokmi. Možno, že si povedali: my už máme hodne práce za sebou, nech robia mladší. Alebo to bol výraz nedôvery Nehemiášovi? Co taký príslušovalec zmôže?

História sa opakovala a opakuje. Vieme o takých, ktorí sa postavili a stavajú bokom Pánovho diela. Výhovoriek sa nájde dosť: chýbajú opravdoví starší bratia, – do cirkevi sa vlúdili svetské prvky (prijali sme názov, máme t. zv. zodpovedných bratov, Radu starších, vyplňujeme hlásenia, pokladné výkazy), – niete nijakeho pokroku, nikto sa neobráti a služba Slovom je prijímaná bezvýsledne, atď. Nech to nikoho neskľúči, že sa takí nájdú. Vieme, že Pán Boh koná svoje dielo i za našich dní, a buďme Mu za to veľmi vďační. Máme k službe nebývalé možnosti. Tým, ktorí túžia, môžeme poskytnúť Bibliu. Máme všetky soboty k dispozícii, aby sme nielen nabrali odpočinkom nových sôl, ale sa aj stíšili v obecenstve s Pánom, navštívili tých, ktorí sú nemocní, sklesli, a tak podobne. Máme dopravné prostriedky, ktoré nám umožňujú rychlé spojenie i do vzdialenejších miest. Je vysoká životná úroveň, takže i finančné prostriedky by nemali byť problémom. Mohli by sme vyratovať čo všetko máme darované... Teraz záleží na nás, či to využívame, alebo sme ľahostajní, či si nájdeme čas pre Pána, alebo stále „nemáme čas“; či budujeme, alebo sa len k budovaniu „prizeráme“; či slúžime, alebo si necháme slúžiť. Je treba, aby v každom zbere bol „Nehemiáš“ (Hospodin poteší), ktorý by vyburcoval k obnove toho, čo sme opustili, čo je rozborené.

2. Strach

Všetky útoky nepriateľov smerovali k tomu, aby sa ľudia v Jeruzaleme báli. „Strach má veľké oči“, hovorí sa. Strach to bol, že vyzvedači, ktorí sa na vlastnú pásť vybrali do zasľúbenej zeme, videli obrov voči sebe v takom pomere ako je človek voči kobyle. Strach priviedol Abraháma k tomu, že zaprel svoju manželku, Petru zaviedol ešte ďalej: trikrát zaprel svojho Pána. Pán Ježiš vedel o tom, že strach bude učeníkom zatvárať ústa. Preto im povedal: „Ale aj vlasys vašej hlavy sú spočítané. Nebojte sa teda!... Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyzná i Syn človeka pred anjelmi Božimi. Ale ten, kto mňa zaprel pred ľuďmi, bude zaprený pred anjelmi Božimi“ (Lk 12:7–9).

O niekoľko desaťročí neskôr Pán Ježiš povzbudzuje Pavla: „Neboj sa, ale hovor a nemlč!“ (Sk 18:9). Peter zo svojej skúsenosti odporúča vyvoleným pútnikom: „A ktože vám urobí zlé, keď budete horlivými dobrého? Ale keby ste aj trpeli pre

spravodlivosť, blahoslavení ste. A ich bázne sa nebojte ani sa neznešepokojujte!“ (1Pt 3:13–14). „Ten, kto sa boji, nie je dokonalý v láske“, piše apoštol Ján (1J 4:18).

3. Neláska

V 5. kapitole Nehemiáša sa dozvedáme, v akých neutešených sociálnych pomeroch žili ľudia v meste. Bohatí využívali núdzu a nadobúdajú bezpracné zisky. Tým je nielen ohozené budovateľské dielo, ale je to k urážke Božej cti. Nehemiáš ide prikladom, zriecku sa platu, skromne je i žije. Ale jeruzalemski finančníci ho nenasledujú. Ľud reptá. A tak tento problém opäť rieši zhromaždením pred tvárou Hospodinovou (5:13). A On zasiahol To ľudskej nemožné sa stalo skutočnosťou. „Na to rieklo celé zhromaždenie: Ameň! A chválili Hospodina. A tedy ľud urobil tak.“

Pre spoločné dielo v cirkevi je nevyhnutná láska. Bez nej by všetko bolo len povrchné a prázdne, ako hlas bez slova, studňa bez vody, strom bez ovocia. Láska viedla k tomu, že na múre pracovali „vedľa seba“ vzorne, pomáhali si jeden druhému. A táto zásada platí nielen o duchovnej oblasti, ale i pre konkrétné potreby blížnych.

4. Pesimizmus

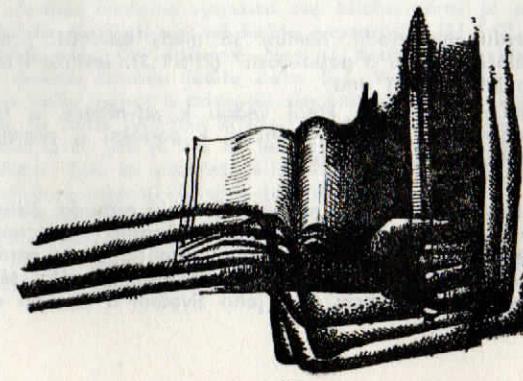
V poslednej kapitole knihy (13) sa dočítame, ako sa po návrate Nehemiášom do Perzie vrátil život v Jeruzaleme do starých koľají. Tobiášovi spravili veľkú komoru v chráme, keď najprv odstránili z toho miesta veci Levítov. Dom Boží bol opustený. Levítovia sa vrátili na polička, pretože ľudia ich službu v chráme považovali za zbytočnú. Neboli dodržované nariadenia o sobote. Izraeliti si opäť brali za manželky cudzozemky.

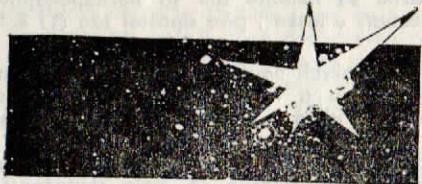
Nehemiáš však nerezignoval, nestal sa pesimistom. Možno, že by sme radšej čítali o tom, ako po návrate Nehemiášom všetko krásne pokračovalo v započiatých koľajach, ako spokojne môže založiť ruky do lona a pripravovať sa na odpočinok! Nie, tak to nečítame. Ale či to bolo iba teraz tak smutné! Aký bol záver života Mojžišovho, keď sa musel dozviedieť smutnú zprávu, že nevojde do zasľúbenej zeme! A čo posledné kapitoly Dávidovho života, keď sa jeho trón nebezpečne kymácal. Alebo veľmi smutné zprávy o konci Salamúnovom! Co videli v závere života Peter, Jakub, Ján? A čo apoštol Pavel? Boli to steny žáľarov. Draví venci výdu do stáda, a nebudú ho šetriť.

Nehemiáš znova bojuje o obnovu, pretože verí v moc Božiu. Kdo verí, bojuje; bojuje ten dobrý boj viery. Ako Pavel. Pritom vie, že opäť príde čas, keď bude musieť povstať ďalší Boží muž, ktorý bude stáť o obnovu, o navrátenie ľudu k Bohu. Prišiel Pán Ježiš a keď odchádzal z tejto zeme, boli to len stovky Jeho nasledovníkov, ktorí prijali Božie napomenutie. Národ išiel v starých koľajách ďalej.

Ako je to s nami? Máme „uši k počutiu“? Duch Boží aj dnes hovorí zborom (Zj 2–3), hovorí aj k nám rôznym spôsobom. Keď nás volá k obnove duchovného života, k poslušnosti Jeho Slovu, k nasledovaniu Pána Ježiša, neváhajme to urobiť.

-jos

(Matúš 2:7-10)

Betlehemská hvieza žiarí chladnej, tmavej do noci.
Oznamuje spásu svetu:
— Zložte putá, otroci!

Betlehemská hvieza viedie bezpečne a isto k cielu.
Do hojnosti, domu chleba,
späti každú nádej smelú.

Všetky hviezdy pohasli už vprostred temnej spletí cest.
V ranných lúčoch slnka žiarí iba ona — Hviezda hviezdy.

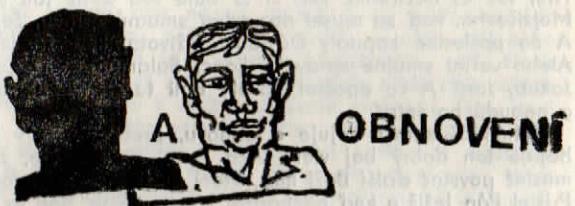
Čas betlehemskej hviezdy

Betlehemská hvieza hľasa radosti čas, mieru Žen.
Hore hľadte, smutné srdcia,
svitá nový Pánov deň!

Betlehemská hvieza ranná
Spasiteľ je Pán Ježiš.
Vykroč za Nim, ku nebesiam,
dovedie ta v blaha riš.

-jk

ODVRÁCENÍ

OBNOVENÍ

Stává se, že někteří lidé za nějaký čas po svém obrácení přestanou mít obecenství s Pánem a s církvi. Tento skutek můžeme ve shodě s Písmem nazvat odvrácení.

Ten, kdo se opravdu znovuzrodil, nemusí se nikdy odvrátit, protože obdržel „všechny věci, které náleží k životu a pobožnosti“ (2Pt 1:3). Jestliže i takový odejde z obecenství, pak je to jeho vlastní vina.

Je třeba, abychom znali příčiny, které vedou k odvrácení, a také lék pro obnovení, návrat do obecenství. Poslouží nám to k poučení a výstraze, ale také k pomocí těm, kteří ztratili radost ze spasení.

Jak začíná odvrácení?

Bývá to pozvolný, postupný proces a ne nějaká náhlá přihoda. Zdánlivě nevinné záliby mohou vytlačovat studium Bible a modlitbu. Špatná společnost táhne od duchovních věcí. Nevyznaný hřich může otupit smysl pro to, co je správné a co je nesprávné. Takový věřící se poznenáhlu poddává pokušením světa, těla a dábla. Přestal otevřeně vyznávat Krista. A brzy mezi jeho životem a životem světských lidí není rozdílu.

Proces odbočení můžeme v Bibli sledovat u Samsona (Sd. 14–16), Noémi (Rt 1:1–5) a Petru (Lk 22:54–62).

Charakteristika toho, kdo se odvrátil:

- Nemá touhu číst si Bibli a modlit se. Ztratil chuť pro tyto věci, jako nemocný pro pokrm (1K 3:1–2).
- Nemá touhu po obecenství s duchovními křesťany, raději se jim vyhýbá. Jestliže navštěvuje shromázdění církve, dělá to, aby zakryl svůj pravý stav a nikoliv s opravdovým zájmem srdce (2Tm 4:10).
- Netouží po duchovním pokroku. Růst v milosti se mu nezdá být tak důležité, jako kdysi (Žd 5:12).
- Nespoléhá v konkrétních věcech svého života na Boží vedení a pomoc. Cítí se schopným dělat si své vlastní plány a žít tak, jak se mu líbí (Jk 4:13).
- Není šťastný. I když se snaží zatajit svůj stav, přece nezakryje svou nespokojenosť. Jestliže někdo odvrácený je šťasten a spokojené pokračuje na cestě odvrácení a bezbožnosti, pak to je jistým znamením, že nebyl nikdy znovuzrozen (Ž 51:12).
- Je velmi kritickým vůči druhým. Misto aby si uvědomil své chyby a nedostatky, ze svého bídného stavu obviňuje jiné (Mt 7:3).
- Vždycky se vymlovává. Tvrdí, že se s ním nespravedlivě jednalo, že se stal obětí poměru. Často se považuje za duchovnějšího než jsou ostatní věřící (Mal 2:17).

Stav odvrácení je velice nebezpečný

- Odvárcený člověk je schopen vykonat každý hřich kromě zřeknutí se Krista. Kdo může změřit slzy, výčitky svědomí a zármutek věřících, kteří zneuctili svého Pána, církev, rodinu a sebe v důsledku neposlušnosti? Čtěte např. Sk 5:1–11.
- Stačí okamžik vymknutí se z Božího dotyku a to může mít špatné následky — ztracený život. Pak musí očekávat, že ponese následky za své hřichy v tomto životě! Špatná volba, nesprávný krok, pouhý jediný hřich může trvale diskvalifikovat — vyřadit takového člověka z veřejné užitečnosti pro Pána (1K 5:1–13).
- Odvárcení často přináší i fyzické následky, které zůstávají po celý život. Nemoc a slabost bývají někdy trvalými pomníky odvrácení, protože „cokoliv člověk rozesívá, to bude též sklizeť“ (Ga 6:7).
- Když křesťan pokračuje na cestě odvrácení a neposlušnosti, musí počítat s Božím zásahem. Bůh často takové odvolá z této země (1K 11:30, 1J 5:16). To je Jeho konečné slovo v této věci.

Jak smutně zní slova Noémi po jejím návratu z bludných cest do Betléma:

„Nenazývajte mne Noémi (Libezná, Utěšená), říkejte mi Mara (Hořká); nebo hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí. Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl“ (Rt 1:20–21).

Od Boha se můžeme odvrátit vlastním rozhodnutím, ale zpět nás může přivést jenom Pán! Jestliže odejdeme plni, vrátíme se prázdní. Přesto každý odvrácený může vědět, že cesta do Otcova domu je vždycky otevřena!

Jaká je cesta pro obnovení?

- Vyznání.** „Jestliže budeme vyznávat své hřichy, věrný je a spravedlivý, aby nám odpustil hřichy a očistil nás od každé nepravosti“ (1J 1:9). Vyznání však musí být upřímné. Nestačí pouhá slova vyznání, musí to být čin srdce, tj. celého člověka (čtěte Žalm 51). Vyznání musí být konkrétní, ne všeobecné. Je třeba vyznat a odsoudit všechno, co tříš svědomí.
- Nahrazení.** Je třeba napravit křivdy, kterých se věřící po svém odvrácení dopustil vůči druhým a to jak je mu to jen možné. V SZ byly ukradené věci navráceny s 1/5 úrokem. Kdo se prohřešil vůči druhému, musí mu to vyznat osobně, tváří v tvář. Jedná se také o výstrahu druhým.
- Obnovení.** Po vyznání je třeba věřit Bohu, že vyslyšel modlitbu a odpustil provinění (Ž 23:3). Pak se navráti radost ze spasení, touha po Božím Slově, po obecenství s vykoupenými. Takový nebude mít bázeň vyznat Pána Ježíše před lidmi, bude se vystříhat poklesků a s vděčností bude sloužit Pánu.

prípr. D. O.

PANE, NEPŘERUŠU! MNE – JÁ SE MODLÍM!

Pro mnohé tzv. „dlouholeté křeštané“, na něž mnohdy jejich zaměstnání a rodina kladou velké nároky a požadavky, může se stát „modlení“ denní rutinou, kterou máme rádi, pokud je možno, rychle za sebou!...

Otec náš, který jsi v nebesích...

Ano?

Nepřerušuj mne. Já se modlím.

Ale ty jsi mne přece oslovil.

Já, že jsem tě oslovil? Ah... ne, vlastně ne. My jsme totiž zvyklí takto se modlit: Otec náš, který jsi v nebesích.

Hle! Již opět. Ty mně voláš, abys navázal rozhovor, nebo ne? Tedy o co ti vlastně jde?

Posvěť se jménu tvé...

Mysliš to opravdově?

Co mám vážně myslet?

Zda chceš moje jméno opravdu posvěcovat. Co to tedy pro tebe znamená?

Znamená to... znamená to... opravdu, já nevím, co to znamená. Odkud bych to také měl vědět?

Znamená to, že mne chceš opravdu poctit, že jsem pro tebe velmi důležitý, že moje jméno je pro tebe cenné.

Aha. Hm. Ano, tomu rozumím. Přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi...

A děláš něco pro to?

Aby se tvá vůle stala? Přirozeně! Pravidelně navštěvuj bohoslužby. Přispívám do sborové pokladny a dávám dary na misijní činnost.

Ale já chci více! Aby tvůj život byl uveden do pořádku. Aby tvoje návyky, kterými jdeš druhým na verry, zmizely. Aby ses naučil také myslet na druhé a pro ně! Aby bylo všem lidem pomoženo a oni přišli k poznání pravdy, i tvůj domácí i tvůj šéf. Chci, aby nemocni byli uzdravováni, lační nasycováni, lkající potěšováni a jati (vězni svých hřichů) osvobozeni, neboť všechno, co těmto lidem bys udělal, činíš přece i pro mne!

A proč toto všechno právě mně předkládáš?! Co myslíš, kolik dobře situovaných pokrytců sedí v kostelích! Jen se na ně podivej a neobviňuj mne!

Promiň, ale ty se tváříš ve své modlitbě jako ten, jemuž jde opravdu o příchod mého království a o uskutečnění mé vůle. A to totiž začíná zcela osobně – u toho, který o to prosí. Tepřve pak, budeš-li si přát to, co já, můžeš se stát vyslancem mého království...

Ted' mně svítlo! Mohu se ted' dál modlit: Chléb náš vezdejší dej nám dnes...

Más pravdu, muži! Tvoje prosba obsahuje povinnost dělat něco pro to, aby miliony hladových v tomto světě obdržely svůj denní chléb.

A odpust nám naše viny, jakož i my odpouštěme našim viníkům!

A Jindřich?

A Jindřich?! Ted' jej ještě i ty připomínej! Ty přece víš, že mne veřejně ponížil, že pokaždé vystupuje proti mně tak povýšeně, že se zlobím dříve, než vysloví své ponížující poznámky. A to on také ví! Jako spolupracovníka mne nebene vážně, okázale šlape po mé hrdosti a lidské důstojnosti, je vyložený provokátor a jízlivý posměvač!

Já vím, já vím! A co tedy tvoje modlitba?

Já jsem to tak nemyslil.

Aspoň že jsi poctivý! Odpust Jindřichovi a já odpustím tobě. Pak je ta povýšenosť, nenávist a zloba pouze hřichem Jindřichovým a ne tvým. Snad ztratíš peníze, zcela jistě ztratíš kousek své domnělé vážnosti, ale přinese ti to mír do srdce!

Hm. Nevím, zda sebe samého tak přemohu.

Jen mi důvěřuj, já ti přitom pomohu!

A neuvedeš nás v pokušení, ale zbab nás od zlého...

Není mi nic milejšího, než právě toto! Vystříhej se však situaci a osob, skrze které jsi pokoušen!

Jak to myslíš?

Znás přece svoje slabé stránky. Svou nevázanost, své počinání ve finančních věcech, svoji sexualitu, agresivnost, výchovu. Neposkytni pokušitelům žádné možnosti! Mám za to, že to je ten nejtěžší „Otec náš“, který jsem se kdy modlil. Ale má to poprvé prakticky význam pro můj denní všední život.

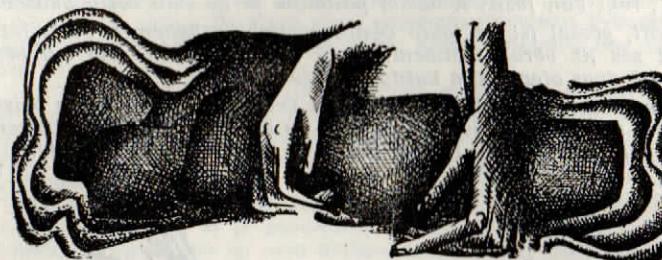
Dobrě. Jdeme dál. Modli se klidně až do konce.

Neb tvé je království, i moc, i sláva až na věky.

Amen.

Víš, co se mi libí? Když lidé, jako ty, mne začínají brát vážně, upřímně se modlí, začínají mne následovat a pak činit to, co je mou vůli. Když pozorují, že jejich práce pro mne je samé čini štastnými. A tak mohu říci ke všemu tomu, co se modlí, své AMEN z celého srdce i já sám – Tvůj Otec!

připr. -stu

12

BALVANŮ

Ležely tam od nepaměti. Hřejivý svít slunce, krásný svěží vzduch a zpěv ptáků, to vše jim bylo cizi, protože byly na dně, zpola zabořeny do bahna. Nad nimi lině proudily kalné vody Jordánu, který se nedaleko odtud vléval do Mrtvého moře. Dlouhá léta je omývala špinavá voda a písek obrusoval jejich hrany, takže již téměř ztratily svou někdejší podobu. Byly tam ztracené, zcela bez užitku a nějakého logického smyslu.

Až jednoho dne... Božím zásahem se vody Jordánu rozestoupily, aby mohl projít Boží lid do zaslíbené země. Tisíce lidí prošly cestou naplnění Božího slibu z otrocví do svobody, z útrap pouště do kvetoucí zahrady, ze snu do skutečnosti.

Toho dne se stala veliká proměna i s některými z balvanů na dně řeky. Silné ruce nosičů je uchopily a vytáhly ven na břeh. Bylo to asi obtížné dostat je z bahna, ve kterém vězely. Bláto bylo kluzké, nohy se do něj bořily. Ale nakonec byly venku. Pak byly očištěny a staly se pomníkem, který bylo zdaleka vidět. Dostaly se do nového prostředí, měly ted' smysl – měly všem lidem připomínat Boží milosrdenství a cestu záchrany, kterou připravil pro svůj lid sám Bůh. Další generace se měly dozvědět, že tudy uvedl Bůh svůj lid do zaslíbené země.

To byla historie dvacetí kamenů v Galgala. Kdy skončila, to nevíme. Dnes bychom je u ústí Jordánu marně hledali. Možná, že je později rozebrali k opravě hradeb v Jerichu, nebo že si z nich postavil nějaký chudý člověk svůj domeček. Avšak přesto vlastně příběh těchto kamenů nekončí. Nehovoří totiž jen o starých, dávno zašlých dobách a o lidech, kteří tehdy žili. Má své pokračování i dnes. Kameny z Jordánu mluví i o nás a k nám.

Jejich osud má totiž mnoho společného s naším vlastním životním příběhem. I my jsme totiž leželi zcela bez užitku a cíle na dně, ponořeni do bahna, které Bible nazývá hřichem, poblíž „Mrtvého moře“, k němuž nás pomalu a neodvratně strhával proud. I nám byl zcela neznámý svít Boží pravdy,

hřejivé ovzduší Boží lásky a harmonický zpěv celého stvoření. Náš život plynul jednotárně a neodvratně k moři věčnosti.

Až jednoho dne... jsme byli i my vytaženi ven z tohoto prostředí, v němž jsme tonuli, z bahna hřichu a ze špiní, v níž jsme žili. Ne, nebyla to naše sila, ani naše snaha, ani naše schopnost se vysvobodit. Byl to Boží zásah. Byly to silné ruce, pojmenované jízvami po hřebech — ruce našeho Spasitele. Šlo to velice těžko, byly jsme tak hluboce zapadli, že to našeho Vysvoboditele stálo život. Avšak byli jsme vysvobozeni. Ocitli jsme se na pevném břehu věčnosti. Poznali jsme světlo Božích pravd, učili jsme hřejivé teplo Boží lásky a čisté ovzduší napravených vztahů. A pak nás náš Vysvoboditel očistil od zbytků špiní, která na nás ulpěla. Nakonec z nás postavil pomník — svou církev. Tato stavba má připomínat lidem po celou dobu milosti dílo, které připravil Boh k záchráně lidí. Má hovořit o jediné cestě k Bohu — o Pánu Ježiši. Lidé usilovali o různé jiné cesty k Bohu, ale k němu vede pouze jediná cesta, a to ta, kterou On sám vybudoval. „Zádný nepřichází k Otci než skrze mne“, řekl Pán Ježiš. A naším posláním je na tuto cestu ukazovat.

Drahý čtenáři, prošel jsi již touto cestou smíření s Bohem v Pánu Ježiši Kristu? Uchopil ses již věrou zaslisení, které Boh dává těm, kdo mu věří? Tato cesta je ještě dnes otevřená a každý ji může projít.

Drahý bratře a sestro, který vyznáváš, že i Tebe Pán vysvobodil a očistil, jsi také kamenem v pomníku? Nezapomínejme na naše poslání. Jsme kameny, svědčící o Boží milosti a lásce k lidem? Kéž nám je Pán v tom milostiv.

-tp

DAVIAJ

VERBA
DOCENT
EXEMPLA
TRAHVNT
SLOVA
VCI
PRIKLDY
TAHNOU

AURELIUS AUGUSTIN

Augustin se narodil r. 354 po Kr a zemřel v Pánu r. 430 jako pravý následovník svého Mistra a Pána. Napsal knihu Vyznání, ve které nám líčí, jak po mnohem bloudění nalezl Boha skrze Pána Ježiše Krista a v Něm plné štěstí. Jeho kniha nezestarala, ne snad krásou řeči a slohu, ale pro svou nesmírnou duchovní hodnotu, hloubku myšlenek, lásku k Pánu Ježiši, která se valí jako mohutná řeka z přeplňeného srdce Augustina. Dosud ukazuje cestu bloudícím hřišníkům k spásce a věčnému životu z Boha. Kniha Vyznání má právě co říci mnohým v naší době, proto je knihou časovou. Většina lidí propadla sexu, stala se otrokem tělesných vášní a slouží tělu jako nikdy předtím. Proto se domnívám, že mnozí touží po vymáření ze žádostí svého těla, smilství a cizoložství, ale neznají cestu k vysvobození. Augustinovo Vyznání může mnohým prokázat tuto službu, proto si uvedeme ve zhuštěném výtahu z této

knihy, jak jej Pán Ježiš vytrhl a vysvobodil z otroctví hřichu a uvedl do nádherné svobody dítěk Božích (R 8:1-39). Necháme mluvit samého Augustina, který se ve Vyznání bezprostředně obraci k Bohu skrze Pána Ježiše Krista.

OBRACENÍ AURELIA AUGUSTINA

1. Dětství

Nebo již jako chlapec začal jsem se modlit k Tobě. Prosil jsem Tě, já, chlapeček, aby mne ve škole netrestali. Již jako chlapec slyšel jsem s nemalou vrouceností o věčném životě, zaslíbeném nám pro poníženosť Tvého Syna, Pána našeho, který se snížil k naší pýše. — Věřil jsem již tehdy já, moje matka a všichni v domě, vyjmá otce, který byl ještě pohan, ale on nemohl zeslabit vliv matky na mne tak, abych nevěřil v Pána Ježiše Krista.

Augustin dále vypravuje, jak se jednoho dne svíjel od bolesti žaludku, když již skoro měl zemřít. Jeho přestrašená matka se modlila k Pánu Ježiši za jeho uzdravení a On ji vyslyšel.

Pak následuje jeho vyznání: „Bože, nemiloval jsem Tě!“ Augustin si zamíloval tento svět, který mu kynul vstříc svými radostmi ze všech stran a stal se nevěrným Bohu i v tom mále. „Ze všech stran zaznívala pochvala: Výborně, výborně! Přátelství tohoto světa je totiž nevěrnost k Tobě. Křičí „výborně“, aby se hanbil, kdo si počiná jinak.“

„Co je to divného, že jsem se dal strhnout marnosti a vzdaloval jsem se od Tebe, když mi dávali za vzor lidi, kteří se velmi hanbili, jestliže se při vyprávění o svých zlých činech vyjadřili nesprávně a nevhodně; ale za to byli ohromně vychvalováni, když vyprávěli o svých náruživostech květnatou řeči.“

2. Studentská léta

„Chci si připomenout své ohyzdnosti a smyslnou zkušenosť své duše, ne však proto, abych si ji zamíloval, ale abych si zamíloval Tebe, Bože můj! — V hořkosti vzpomínám na svou nejhanebnější cestu, když jsem se odvrátil od Tebe, Jediného! Když jsem v své mladosti zahořel jsem touhou nasytit se pekelnými radostmi a opovážil jsem se oddat se rozmanitým mrzkým požitkům lásky. Tak ztrácela se moje krása a hnul jsem v Tvých očích, nebot jsem usiloval líbit se sobě a očím lidí.“

V tom roce jsem přerušil svá studia. Začal jsem studovat v sousedním městě Madaure literaturu a řečnicktví. Můj otec už připravil prostředky na delší pobyt v Kartagu. — Při tom se však otec nestaral, jak rostu k Tobě, aneb nakolik jsem mrvně čistý. Jemu záleželo jen na tom, abych se vyučil řečnicktví, vzdálil se od Tvého vzdělání, poznávání Tebe, Pána srdce mého. — Když jsem ve svém šestnáctém věku nechodil do školy pro nedostatek prostředků, žil jsem nějaký čas se svými rodiči. Tu bodláči rozkoší přerošito moji hlavu a nebyl nikdo, kdo by je vytrhal. — Ve své zaslepenosti jsem kráčel dale, ba byl jsem až natolik zaslepený, že jsem se hanbil za svoje menší nemrvně skutky, když jsem slyšel své vrstevníky, jak chválí své větší hanebnosti. — Ve všem byla tma, zahanující Tebe, Bože můj, zastírající světlo Tvé pravdy. — Daleko od Tebe jsem zašel a bloudil, Bože můj, daleko jsem byl od Tvé pevnosti ve své mladosti, ba stal jsem se krajinou velmi pustou.“

Pak přišel do Kartága. V 17 letech mu zemřel otec. Matka jen těžce získávala peníze pro jeho další studie. On však žil dál starým životem: „Vitr potupného milkování se hrnul na mne ze všech stran. — Přitahovala mne divadla, plná obrazů mé bidy a ohně, který rozpaloval moji vásen. — Je ten můj život možno ještě nazvat životem, Bože můj?“

Tu se dostavil nečekaný obrat. „Už v řečnické škole byl jsem výborným žákem. Pyšně jsem se z toho radoval, hrdě se nafukujice. — Podle učebního řádu dostala se mi do rukou jakási kniha (napsal ji Cicero), jehož výrečnost skoro všichni obdivují, ne však jeho srdce.“ Tato kniha Cicera (Hortensius) vyvolala v něm niterný boj mezi tělem a duchem.

„Zahořel jsem neuvěřitelným zápalém po nesmrtelné moudrosti tak, že jsem se již začal zdvívhat, aby se vrátil k Tobě. — Jen to mne ochladilo, že jsem

v ní nenašel zmínku o jméně Pána Ježíše Krista, již mlékem mateřským přijalo moje útlé srdce to jméno a podrželo si je. A cokoliv bylo bez tohoto jména, i když to bylo vybroušené, učené aneb pravdivé, nikdy mne to nezaujalo cele.“

Augustin začal studovat Písmo „Nebyl jsem však schopen vniknout do něho aneb sklonit hlavu, abych následoval jeho šlépěje (tj. Pána Ježíše Krista). — Ba zdálo se mi, že Písmo si nezaslouží, abych je porovnával s hodnotnou knihou od Cicera. Moje pýcha nemohla přijít na chut jeho prostotě a můj rozum nemohl vniknout do jeho hloubky.“

Tak se stal Augustin obětí bludného učení manicheismu, které „hovorilo ustavičně o pravdě“. Původcem tohoto učení byl jakýsi Manes kolem r. 242 z Babylona a je směsí staroperského dualismu a křesťanského gnosticismu, podle něhož stojí proti sobě od počátku říše světa a tmy. Augustin však vyznává: „Pravda v nich nebyla. O PRAVDO, PRAVDO! Jak vroucně toužila moje duše po Tobě! Mně, který jsem hladověl po Tobě, mně dával jen místo Tebe nepatrny pokrm — slunce a městci, krásné Tvoje dílo. Nedali mi Tebe, ale Tvoje dílo. — Ani to jsem nevěděl, že Bůh je Duch, který nemá údy podle délky a šírky, který není z hmoty. — Spustil jsi svoji ruku z výsosti a vyrazil jsi moji duši z hlubin temnosti, když naříkala za mne k Tobě moje matka, tvoje služebnice. Naříkala více, než obyčejné matky opakující tělesnou smrt dětí. Viděla mou smrt silou výry a ducha, kterého měla od Tebe.“

3. Vysokoškolský učitel

Augustin po studiích šel jako učitel řečnickví nejprve do svého rodného města Tagastu, kde „prodával vitěznou výřečnost“. — „Tam jsem se sháněl po marné slávě, ba toužil jsem po divadelním potlesku, sháněl jsem se po vítězstvích v básních o závod, po zápasech o věnce z trávy, po marnivosti veřejných her a po nemírných rozkošech. — V těchto letech jsem měl u sebe ženu, která nebyla mou žákou manželkou.“

V této době ho překvapila smrt vroucně milovaného přítele, který s ním chodil již jako hoch do školy. „Když můj přítel se dlouho zmíral v horečkách, když už ležel dlouho bez vědomí v smrtevném potu, když už hasla jakákoliv naděje na jeho život, tu se uzdravil. Za několik dní upadl do horečky a zemřel.“ Tato smrt otřásla Augustina tak mocně, že se začal bát a nenávidět smrt, která mu vyrvala přítele. „Zuřil jsem, vzýchal, plakal, strachoval se a nenezdí nikde pokoj ani radu.“ Proto odešel do Kartága. Tam se setkal se slavným manichejem biskupem Faustum, který na otázky Augustina nedovedl odpovědět. „Tu schladla moje horlivost, kterou jsem choval k učení manicheismu.“

Pro mnohé výstědky žáků na škole se Augustin rozhodl, že odejde do Ríma. Jeho matka jej chtěla od této cesty násilněm zadržet anebo s ním odcestovat. Oklamal ji však, poslal ji na noc do kaple, ale sám odcestoval. „Za co jiného prosila tolíka slzami Tebe, Bože můj, než abys mi nedovolil odejet? Ale Ty jsi rozhodl jinak. Měl jsi před očima hlavní cíl její prosby, proto jsi se nestaral o to, oč tehdy prosila, abys mohl ve mně dokonat to, oč vždy prosila.“

Metla tělesné choroby z neřízeného života zachvátila Augustina v Rímě velmi záhy, ale opět se uzdravil. Nerozuměl ještě tomuto obnovenému volání (Bůh volá člověka vicekrát k pokání — Job 33:29) Boží milosti.

Z Ríma Augustin odešel do Milána, kde se seznámil s biskupem Ambrožem. Jeho duchoplné výklady z Písma jej přitahovaly. „Když jsem otvíral své srdce, abych vnimal, co povídají krásného, vnímal jsem i to, co povídají pravdivého. Ovšem jen postupně. — Ale jak to už byvá, že ten, kdo zkouší už zlého lékaře, boji se dát léčit i dobrému.“ Navštívila ho jeho matka Monika. „Našla mne váhajícího a plného zoufalství, že nemohu najít pravdu. — Prosila o rychlou pomoc a světlo pro moji temnotu.“ A Bůh ji začal vyslýchávat.

„Přesvědčil jsem se, že není třeba obviňovat ty, kdo věří Tvému Slovu, ale ty, kdo nevěří. — Vážnost Písma jsem viděl tím ctihodnější a hodnověrnější,

neb bylo čtení každému srozumitelné, i když si zachovávalo v hlubším smyslu vznětenost svého tajemství. — V den, kdy jsem přecházel kterousi uličkou milánskou, zpozoroval jsem chudého, podnapilého žebráka, který se smál a žertoval. Tak jistě, jako radost žebráka nebyla pravou radostí, tak ani sláva nebyla pravou, — neboť tím více převracela moji mysl. — Den co den odkládal jsem vydání se Tobě.“

Protože ho přátelé nutili, aby se oženil, přinutil ženu, s níž doposud žil, aby se vrátila do Afriky. Syn, který se jím narodil, zůstal u Augustina. Našel si jinou ženu, ale ne pro manželství. „Neprestal jsem hledat, odkud je zlo a nemohl jsem najít nijaké východisko.“ Když ani spisy novoplatoniků mu nepřinesly mnoho světla, sáhl k Písmu, hlavně k listům Pavlovým. „Co má dělat nešťastný člověk? Kdo ho vysvobodí z tohoto těla smrti, jako jen milost Boží skrze Ježíše Krista, Pána našeho, v kterém kníže tohoto světa nemá nic svého a přece ho usmrtil a tak setřel diúhopis, který byl proti nám. Všecky tyto věci vstupovaly mi zázračně do srdce, když jsem četl nejmenšího z Tvých apoštolů.“

(Pokračování příše)

-us

STOPY KE KRÍŽI

SERIÁL 7

JÁKOB A RACHEL

„Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let“ (1. Mojž. 29:20a).
Je mnoho osamocených lidí.

V prvním okamžiku to zní divně. Přece nikdy nebydlili lidé tak blízko sebe, jako dnes. Naše kraje jsou hustě obydleny. Ale čím těsněji jsou lidé u sebe, čím více si navzájem říkáme o svých těžkostech a každodenních trápeních, tím více se stáváme vnitřně osamělejšími.

Chtiel bych teď říci všem osamělým lidem: Proč čekáte odpověď na svou osamělost a její odstranění mezi lidmi? Vaše hladové duše může nasýtit Pán Ježíš. Pomyšlil jsi již někdy na to, jak tvále a upřímně se o tebe uchází Pán Ježíš, přítel duší a znalec srdcí? Celý Jeho život byl zápasem o lidské duše. I teď nás chce získat skrze svatého Ducha, protože On žije.

Přesto nejsilněji se o nás ucházel, když zemřel na kríži. Tam bojoval o naše duše. Tento boj Pána Ježíše si vysvětlíme na příběhu z Jákobova života.

1. Příběh jedné velké lásky

Jákob při hledání nevěsty přišel až do Lábanova domu. Když uviděl jeho dceru Ráchel, tak se mu zalíbila, že si ji chtěl hned vzít za manželku. Lában však byl tvrdý a lakový muž. Jákob se nakonec nabídl, že mu za Ráchel bude sloužit sedm let. A to také splnil. Jak se musel snížit k otrocké službě, on, který pocházel z bohaté rodiny, a takovou práci jistě doma nemusel dělat. Konal to proto, aby získal nevěstu.

Když uběhlo sedm let, Lában ho podvedl. A tak musel za Ráchel sloužit dalších sedm let. Vytýkali bychom mu, kdyby před takovou zkouškou ztratil odvahu? Ale on nezakolísal! Tak miloval Ráchel.

Tento dojemný příběh lásky se může v dnešní povrchní době zdát pohádkou. Generace, která si lásku tolík zlehčila, sotva pochopí velikost té, kterou Jákob prokázal svou čtrnáctiletou otrockou službou. A tak může být tento příběh obžalobou pro ty muže, kteří si s láskou hanebně zahrávají; a pro některá manželství, kde to předem nebrali tak vážně jako Jákob.

V tomto vyprávění je však skryto více než jen příběh dojemné lásky.

2. Služebník

Každý písmák zde napne uši. „Služebník“ – to je přece jméno, které již ve Starém zákoně patřilo přicházejícímu Spasiteli a Vykupiteli. Tak říká Izaiáš: „Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má“ (v. 1). Nebo Iz 52:13: „Aj, služebníku mému šťastné se povede, vyvýšen, vznesen a zveleben bude velmi“. V následující kapitole je řec o jeho práci: „Z práce duše své užíz užitek...“ Dále je ukázán též jako ten, kdo nese kříž: „... a Hospodin uvrhla na něj nepravosti všech nás“. Jaký to sluhá!

Další starozákonní místo znova hovoří o jeho práci služebníka: „Zaměstnal jsi mne hřichy svými a obtížil mne nepravostmi svými“ (Iz 43:24). Podívejte, zde se „Boží služebník“ stal naším služebníkem. Učedníci se vždycky – než se jejich oči otevřely – urazili na tomto postavení Pána Ježíše jako služebníka. A On jim stále říkal, že nepřišel, „aby mu bylo slouženo, ale aby sloužil a dal svůj život na výkoupení pro mnohé“.

Podívejme se nyní, jak se Jákob stal předobrazem Spasitele. Byl milovaným synem v domě svého otce. Ještě mnohem více to platilo o Pánu Ježíši. Ve své velekněžské modlitbě nám dává jako okénkem nahlednout do onoho postavení u Otce, když hovoří o slávě kterou měl u Otce dříve, než byl svět (viz J 17:5). A jako Jákob vyšel z této nádhery a stal se služebníkem, aby si vysloužil a získal nevěstu, tak se stal i Pán Ježíš nejnižším sluhou, který umíral na kříži a nesl naši těž. Kdo je ta nevěsta, o kterou se Pán Ježíš svou službou ucházel?

3. Nevěsta

Jak musela být Ráchel šťastna, že se zhýčkaný Jákob kvůli ní pustil do těžké práce služebníka! Je to krásné být milován takovou láskou. Jak šťastna však teprve musí být ta nevěsta, kterou si vydobyl sám Boží Syn svou službou, vedoucí až k smrti! Kdo je touto šťastnou nevěstou, která je tak nesmírně milována?

Bible říká, že touto nevěstou je církev vyvolených. Protože tato církev není kolektiv, nýbrž shromáždění jednotlivců, smí teď každý z nás pevně věřit: tou nevěstou, kterou si Pán tak nekonečně těžce vydobyl a vysloužil, je moje duše.

Podívejte se dobré na kříž! Pohlédněte na muže s trnovou korunou! Nespuštěte pohled z hlavy plné krve a ran, dokud nepochopíte: Zde bojoval o mne! Má duše se má zasnoubit Tomu, který se zde kvůli mně tolík ponížil. Jeho trnová koruna, jeho umučené tělo, krvavé hřeby, jeho ztrápená duše a smrtelný výkřik – vše, vše mluví dojemnými slovy: „I zasnoubím tě sobě na věčnost“ (Oz 2:19).

W. B

MY A NAŠE DĚTI

Ak žije dieťa v ovzduší kritiky, učí sa odsudzovať.
 Ak žije dieťa v nepriateľstve, učí sa bitkárvstvu a agresivite.
 Ak dieťa žije v strachu, učí sa byť plné obáv a starostí.
 Ak žije dieťa v lútosti, učí sa predovšetkým lutovať seba.
 Ak dieťa žije v žiarlivosti a závisti, učí sa obviňovať.
 Ak dieťa povzbudzujeme a podporujeme, učíme ho sebavedomiu.
 Ak dieťa žije v znášanlivosti, učí sa byť trpežlivé.
 Ak dieťa správne pochválime, učí sa oceniť a uznávať druhých.
 Ak vieme dieťa pochopíť, učí sa láske.
 Ak dieťa všetko schváljujeme, učí sa samolúbsti.
 Ak vieme dieťa správne uznáť, učí sa cielavedomosti.
 Ak dieťa vedieme ku statočnosti, vedieme ho zároveň ku spravodlivosti.
 Ak dieťa vedieme k pravdivosti a otvorenosti, učí sa poznávať pravdu.
 Ak žije dieťa v ovzduší úprimnosti, učí sa dôverovať sebe, aj iným.
 Ak žije dieťa v láske, učí sa, že aj život na tomto svete môže byť krásny.
 To sú niektoré zásady výchovy detí z toho všeobecného hľadiska, ale uplatňovať sa majú predovšetkým v kresťanských rodinách. Záverom snáď ešte zásadu:
 Ak dieťa vedieme k Bohu, vedieme ho do neba.

prípr. -jk

ŽVATLÁČ O NEZNÁMOM BOHU

V Sk. 17 kap. čítame ako Pavla pri jeho návštive v Aténach niektorí z filozofov, čo sa dali s ním do hádky, pomenovali nelichotivo žvatláčom, darmotlachom.

Stúdium slov spravidla prináša nemálo zaujímavosti a užitku. Aj toto slovo môže určitým smerom rozšíriť náš biblický obzor. V klasickej literatúre staroveku, ako zistili bádatelia, je jeho výskyt velmi zriedkavý. Použil ho Aristofanes, autor slávnych komédií, sám rodák z Atén (narodil sa r. 445 pr. Kr.) o vtákok, čo poskakujú po orácine a šikovne zbierajú semená. V gréckine, teda jazyku, v ktorom sa Pavlova disputa odohrala a ktorým bola v Písme zaznačená je to spermatologos (sperma – semeno, lego – zbierať). Používalo sa aj o ľuďoch, ktorí nečinne postávali na nárožiach a zbierali zbytky, čo zostávali porozhadzované po tržištiach.

Zivot v Aténach však poskytol ešte jednu príležitosť na jeho použitie. Sem často prichádzali potulní učitelia, ktorí s predstieranou učenosťou, prednášali na rôzne, často filozofické a náboženské temy, pričom ich vedomosti boli iba priležitosťou od iných preberané informácie. Aj

*Ked naše dni stmavnú
a naše noci sčernejú,
myslime na to, že je vo svete veľká, žehnajúca sila,
kterej meno je Boh.
Boh môže ukázať cestu z bezcestia,
zmeniť tmavý včerajšok
v jasný zajtrajšok
a hned nato v žiariaci ráno večnosti.*

Dr. M. L. King

týchto kazateľov v Aténach nazývali spermologos. Niektorí učenci, napr. Prof. Ramsay, majú za to, že toto slovo bolo viac-menej aténskou špecialitou a pravdepodobne patrilo, ako slangovaný výraz, do hovorovej gréckiny aténской inteligenie. Skutočnosť, že ho nachádzame použité v správe o Sk 17 je výborným príkladom na viero hodnosť a spoľahlivosť jej autora, evanjelistu Lukáša.

Za pozornosť stojí tiež zmienka o oltári neznámu bohu. Ako vieme, Pavol ho využil ako pointu pre svoju kázeň. O takýchto oltároch máme doklad od Diogéna Laertia (žil na prelome 2. a 3. stor. po Kr.) v knihe, ktorá v preklade z gréckiny do češtiny výšla v nakl. Čs. akadémie vied v Prahe r. 1964 pod titulom „Životy, názory a výroky proslulých filozofov“. Tam sa výskyt takýchto oltárov zdôvodňuje nasledovnou legendou: „Tehdy táz Athénanum, ktoré sužoval mor, věštila Pýthia, aby si očistili mesto. I poslali Nikératova syna Nikiu s lodí na Krétu pro Epimenida. Ten prišiel v 46. olympiáde a očistil jejich mesto. Mor zažehnal tímto způsobem: vzal černé a bílé ovce a přivedl je na Areúv bahorek (Areopág). Tam je nechal jít, kam by chtěli, nařídil jejich průvodcím, aby tam, kde si každá z nich ulehne, obětovali ji příslušnému bohu. A takto prý ustalo to зло. Proto ještě i nyní je možno nalézt po athénských obcích bezejmenné oltáre jako připomínku tehdy provedeného usmíření.“

Miesto vlastného záveru k týmto dvom poznámkam odcitujme, čo hovorí Prof. F. F. Bruce: „Bádatelia ovi aténského života a dejin pribeh Pavlovej návštavy v Aténach znie naskrize pravdivo. V žiadnom inom meste starovekého sveta sa nemohol udiť tak, ako sa v Sk. 17 opisuje.“

-mk

Mé svědectví

Pocházím z katolické rodiny. Přesto to dalo Pánu Bohu hodně práce, než jsem se před ním pokorila. Byla jsem příliš hrdá, a tak mne musel několikrát i „svihnot“ životní tragédií, abych se ponížila a mohla jej poznat.

Vdala jsem se v osmnácti. Holčička, která se nám narodila, zemřela brzy po porodu. Po čtyřech letech jsme opět čekali rodinu. Narodil se nám chlapeček, ale i ten zemřel. Brzy nato mi zemřel tatínek. A pak jsme opět čekali rodinu, ale znova marně. Byla jsem nešťastná; snažila jsem se na všechno zapomenout a chtěla jsem najít klid v rozhodnutí, že když nebudu mít děti, že chci aspoň užít života. Můj život byl pestrý – ráda jsem se smála, ráda jsem tančila, hodně jsem kouřila. V tom všem jsem však neviděla vůbec nic špatného.

„Proč mne Bůh takto trestá? Vždyť jsem přece nikoho nezabilá, nikomu jsem neublížila, nikomu jsem nic zlého nepřála. Jsou přece mnohem horší lidé a mají se na světě dobré...“ Tak a podobně jsem uvažovala a veškerou odpovědnost za svůj osud jsem chtěla svalit na Boha.

Přesto však tyto rány mnou otřásly. Ve společnosti jsem se už necitila dobře, už se mi nechtělo ani smát, ani tančit. Bývala jsem nejraději sama a plakávala jsem. Smrt mého tatínka mnou otřásala snad ještě více než smrt mých dětí. Jako katolička jsem věřila v posmrtný život a také jsem věděla, že mé děti jsou zachráněny. Ale co můj tatínek? O tom jsem nevěděla nic. Smířil se s Bohem? Nezemřel v těžkém hříchu? A tak jsem se začala modlit za spásu jeho nesmrtevné duše, která byla podle mého přesvědčení v očistci. Pyly to proudy slz, které vytékaly při modlitebách ve snaze pomoci tatínkovi ven z očistce. Ujala se mne jedna moje známá, která se mnou cítila. Chtěla mi pomoci. Zároveň chtěla zachránit svou sestru, se kterou jsem se znala, a která „odešla od církve a dala se do nějaké sekty“. A tak i mne varovala, abych neopadala. Nosila mi hodně knih, které jsem si přečetla. Od té doby jsem toužila mít ráda Pána Ježíše, ale nešlo to, byl mi stále vzdálen, stále jsem ho nemohla „spatřit“. Chtěla jsem o něm vědět více, a tak jsem jednou tuto svou známou požádala, zda by mi nemohla přinést Bibli. Již od dětství jsem toužila si ji přečíst. Přinesla mi ji. Byla jsem otesána, když jsem si začala číst 5., 6. a 7. kapitolu Matoušova evangelia. Poznala jsem, že podle tohoto Božího měřítka jsem hříšná. Rozuměla jsem této knize velmi málo. Ale věděla jsem jedno – že mluví ke mně, že to všechno se vztlahuje na mne. Boží Slovo mne usoudilo, že jsem největší hříšnice na světě. Zároveň však přišlo i poznání, jak mne vlastně Pán Ježíš miluje, když se tolik za mne obětoval. A že jeho dílo záchrany mne – hříšnice – je dokonale!

V mému srdci se zrodila neskonala vděčnost a hřejivá láska k mému Spasiteli. Nechtěla jsem si nechat nic pro sebe. Chtěla jsem se o tu lásku rozdělit s lidmi – začala jsem milovat bližní. Prožila jsem tu nádhernou skutečnost, které říkáme znovuzrození. Otevřely se mi oči, uši i srdce!

Mluvila jsem o Pánu Ježísi s každým, ale nikdo mne nechápal, nikdo mne nechtěl slyšet. A co mne nejdíce bolelo – nechtěli o Něm slyšet ani ti, s nimiž jsem a mezi nimiž jsem žila. Mnozí z nich popírali i život po smrti. Začala jsem toužit po bratrské lásce, po obecenství se spoluwykoupenými, ale nikoho jsem nemohla najít. Nikdo mi nerozuměl. Stala jsem se cizincem ve svém okoli. Rozhodla jsem se pro Pána, avšak satan mne nechtěl jen tak pustit. Nastal velký boj ze strany mé matky, sourozenců, mého muže a celého okoli. Chtěli mi spálit Bibli, aby „se z toho nezbláznila“.

Jednou se u nás stavila moje známá, která byla „v té sekte“ (Křesťanské sbory – pozn. aut.), se svou přítelkyní na cestě ze shromáždění. Jen kratičká chvíle stačila k tomu, abych poznala, že to jsou ženy, které milují Pána Ježíše, že jsou to mé sestry v Pánu Ježíši. Poznala jsem, že nepatří do „nějaké sekty“, ale do živé církve Páně. A pak to šlo již rychle. Navštívila jsem shromáždění,

ve kterém jsem našla pravé uspokojení své duše. Byla jsem nejšťastnější na světě. Pána jsem poznávala den co den víc a víc. Vyznávala jsem Ježiše a nestyděla jsem se za Něj.

Boží Slovo říká: „Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše vám bude přidáno.“ Tuto pravdu jsem směla zkusit také. Od doby mého obrácení uplynulo pět let. A Pán mi v této době opravdu přidal a vynahradil vše. Mám tři zdravé děti, za které svému Pánu a Spasiteli děkuji. – an

Před rokem, 19. 12. 1977, si Pán povolal do svých příbytků milého a věrného bratra PAVLA KAJFOSZE z Českého Těšína, ve věku 75 let. U příležitosti prvního výročí jeho odchodu z našeho středu vzpomínáme na něho s vděčností jako na spolubratra, který měl Boží věci vždy na prvním místě. Neváhal desítky let věnovat kus svého soukromí k tomu, aby se v jeho domě shromažďoval Boží lid. Nikdy nenaříkal, naopak, jiné povzbuzoval. Je známo, že rál svědčil o Pánu Ježíši. Můžeme proto o něm říci: „byl... ke všelikému skutku dobrému hotov“ (2Tm 3:17).

Náš milou sestru ANTONII MELNIKOVOU povolal k sobě nás Pán dne 20. září 1978.

Přes tvrdý život a těžké životní zkoušky se dožila požehnaného věku 85 let. Pán ji přivedl s manželem a početnou rodinou z Volynska až do Šumperka, aby se ji právě zde zjevil jako osobní Spasitel v r. 1962. Zde mohla prožít radostný a pokojný život a těšit se z milosti Boží, kterou prokázal celé její rodině. Svou tichostí a trpělivostí, nenápadnou, ale věrnou službou své lásky se zapsala do myslí i srdce všech, kdo ji znali. Zvláště vzpomínáme na její důslednou docházku do shromáždění a přikladnou dochvilnost, v niž netrpěla, aby „Pán na někoho čekal“, ale, aby byla sama a ostatní s ní včas na svých místech... Nikdy se neopozdila a nikdy neztratila svůj čas, který jí Pán ze své milosti daroval.

Pri priležitosti prvého výročia odchodu sestry FANTÍSKY BARTONÍKOVEJ z Malaciek k svojmu Pánovi (dňa 18. 12. 1977) spominame na jej 41ročnú pút' za svojim Učiteľom a Majstrom, ktorú ktorú konala verne. Milovala Boží ľud, chodila pravidelne do zhromaždenia, rada spievala duchovné piesne a mala veľký záujem o Slovo Božie aj v domáciach pobožnostiach. Rada svedčila o svojom Páncvi. Kiež by jej svedectvo prebudilo k životu tých, ktorých milovala a za ktorých sa modlila.

V průběhu poměrně krátké doby si Pán povolal k Sobě několik starších bratří ostravského sboru. K nim patřil také bratr KAREL WITEK, který odešel k Pánu 24. 11. 1978 ve věku 80 let. Pánu sloužil celých 44 let a po celou tu dobu byl horlivým budovatelem církve Páně v Ostravě. Venoval se posluchačům, kteří navštěvovali shromáždění, aby jim ukázal na cestu spasení. Potěšoval nemocné, hovořil jim o Lékaři, který může každou nemoc vylečit a bolest utišit. Sám byl příkladem, protože různé nemoce snášel bez rejtání. Slovo Boží kázal v moci Ducha a po jeho prožití. Poslední roky pro slabost těla již nemohl pravidelně navštěvovat shromáždění, ale když přišel, projevilo mu celé shromáždění vděčnost za jeho práci lásky.

A s touto vděčností v srdci se věřící ostravského sboru a okolí zúčastnili jeho pohřbu dne 1. prosince 1978.

Z OBSAHU ROČNÍKU 1978

Biblické výklady

- Učte se ode mne (6)
- Kniha Nehemídšova a obnova v církvi (11, 35, 59, 83, 107, 131)
- Výklad podobenstiev (23)
- Pán Ježiš – víťaz (25)
- Stopy ke kříži (28, 52, 80, 111, 141)
- Pečatný prsteň Zorobábel (30)
- Zvláští oběť (31)
- Biblický slovníček (34, 117, 143)
- Obležené Samári (45)
- Priscila – prožité následování (48)
- Tři známá podobenství (49, 77, 99, 124)
- Rozloučení manželství (63)
- Poznámky k Ef 1:15–21 (65)
- Izák a studne (76)
- Neznalý, nevyučený (95)
- O charismatických darech doby konce (97)
- O prorockej službe (113)
- Bůh zjevený v těle (121)
- Odvrácení a obnovení (134)

Úvahy a rady

- Čas a člověk (1)
- Rady chronicky unaveným (3)
- Na počátku nového roku (17)
- Trní (34)
- Potreba sebasúdenia (41)
- Zvesťování biblického slova (42)
- Jak se chováme před shromážděním (Obálka 2. čísla)
- Pozdrav svätým bozkom (62)
- Texty a verzie Písem svätých (68, 89)
- Jak se modlit (71)
- Rebeka - dobrý začátek, trpká cesta (72)
- Co je nového (73)
- Služba slovem (74)
- Pravá ozdoba (93)

Jsme vděční našemu Pánu, vládě našeho státu i Vám, drahí čtenáři, že jsme mohli ukončit 10. ročník tohoto časopisu. Přejeme Vám to dobré, které milující Boha přijímají v různých životních okolnostech (R 8:28) v naději, že i v příštím roce budeme vstupovat do Vašich přibýtků, sborů i srdcí živým slovem, vypůsobeným Duchem Božím na stránkách Živých Slov.

Raab (94)

- Kreslán je skutočný realista (95)
- Požehnaní požehnaného (104)
- Niekoľko myšlienok o prebudení (109)
- Vchádzzať a vychádzsať (110)
- Biblický píriodopis (116, 128)
- Vynucená nečinnosť (123)
- Oslavujte Boha svojim telom . . (29)
- Pane, nepřerušuj mne, já se modlím (136)
- Dvanáct balvanů (137)

Svědec

- Mé svědec (16)
- List z mého deníku (14)
- Mé svědec (57)
- Mé svědec (144)

Básně

- Maran-atha (5)
- Setkání se slovem (15)
- Připomeň si (29)
- Skleróza a perspektiva (56)
- Velký den malých začátků (82)
- Neužitečný (106)
- Čas betlehemskej hviezdy (134)

Zážitky – příběhy

- Slova učí – příklady táhnou:
- Martin Luther (18)
- Mikuláš Zinzendorf (39, 54)
- Jan Wesley (85, 102)
- Aurelius Augustin (138)
- Frošim, toho ne (21)
- Papánože to počuli 89)
- Zo spomienok z Nitry (119)
- Zajímavá zkušenosť (119)
- Utěk z místa nehody (122)

Vaše redakce